

Glasnik MIRA

Godište II. • Broj 8 • Međugorje • Kolovoz 2007 • Cijena 2,5 KM/10 kn

Vi ste moji prijatelji - Isus

Sveti Otac Benedikt XVI. molio pred slikom Gospe Međugorske

Draga djeco!

**Danas, na dan zaštitnika
vaše župe, pozivam vas da
nasljedujete živote svetih.
Neka vam oni budu primjer i
poticaj na život svetosti.
Neka vam molitva bude kao
zrak koji udišete, a ne teret.
Dječice, Bog će vam otkriti
svoju ljubav, a vi ćete
doživjeti radost da
ste moji ljubljeni.
Bog će vas blagosloviti
i dati vam obilje milosti.**

**Hvala vam što ste
se odazvali mome pozivu.**

(25. srpnja 2007.)

GLASNIK MIRA

Utemeljitelj i nakladnik:

Informativni centar "Mir" Medugorje

Glavni urednik: Krešimir Šego

Lektor i korektor: Dragan Naletilić

Adresa:

Glasnik mira, Gospin trg 1
88266 Medugorje, BiH
Tel.: 00 387 36 650 200; 653 325
Faks: 00 387 36 651 300
Služba pretplate: 00 387 36 653 342
E-mail: glasnikmira@medjugorje.hr
Internet: www.medjugorje.hr

Grafičko oblikovanje:

Marin Musa // **SHIFT** KREATIVNA AGENCIJA

Tisak: Fram-Ziral, Mostar

Uplate iz Bosne i Hercegovine u KM:

Poštanskom uplatnicom ili na žiroračun:
3381202201145352
UniCredit Zagrebačka banka BH

**Uplate iz svih stranih zemalja
(u svim valutama osim HRK):**

Unicredit Zagrebačka banka BH
S.W.I.F.T. ZABA BA 22
Konto: 48-06-02810-2

Uplate iz Republike Hrvatske (kune i euri):

HVB Splitska banka d.d.
Br. računa: 30000519000
S.W.I.F.T. BACXHR22
IBAN: HR17 2330 0035 1002 0168 2
Prilikom uplate popuniti **Nalog 14**
ili poštanskom uplatnicom

Cijena pojedinog primjeraka:

2,5 KM/10 kn
Godišnja pretplata (12 brojeva)
BiH: 30 KM; Republika Hrvatska: 120 kn;
Zemlje EU: 30 eura; Švicarska: 50 sfr; SAD: 40 US\$

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete,
znanosti, kulture i športa Hercegovačko-
neretvanske županije pod brojem
R-05-05-42-2175-86 /06 od 12. siječnja 2006.

Dekret Pape Urbana VIII.

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, izdavač izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se izdavač potpuno podvrgava. Riječi poput «ukazanja, čudesa, poruke» i slične imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

MARIJA - SAVRŠENA ŽENA NAJUSPJELIJE ISUSOVO OSTVARENJE

Obećanje i ispunjenje - dvije čarobne riječi u rasponu kojih se odvija naš ljudski život. Svi živimo u ozračju nadanja, u svjetlu obećanja te s nadom u ispunjenje - konačno, u vječnosti, u eshatonu, onoga što je Bog obećao, što je navijestio, što je neprestano i opetovano ponavljao kroz svu povijest. Obećanje i konačno ispunjenje - proslava dušom i tijelom u nebeskoj slavi, uskrsnuće tijela i život vječni - doživjela je samo jedna osoba na ovom svijetu, Bogorodica, Kristova majka, Blažena Djevica Marija. Ako za Isusa velimo da je *savršena slika Boga nevidljivoga*, sama Božja Ikona, savršeni odljevak Vječnoga u vremenu, onda za Mariju možemo reći da je savršeno, najuspjelije djelo samoga svoga Sina.

fra Tomislav Pervan

Po Mariji je Sin Božji Isus Krist rođen kao Židov, u Izabranom narodu, od nje on baštini ljudske gene, sa svim ljudskim odlikama. Isus je proveo puna tri desetljeća s Marijom, u Nazaretu, dok je za javno djelovanje potrošio nepune tri godine. Uvjereni smo da se ondje, u uzajamnoj ljubavi i razumijevanju, u odnosu Majka - Sin odvijao najintenzivniji dvogovor dvaju

bića, da je kroz ta tri desetljeća molitve i rada, mistike i uranjanja u Boga, međusobnih prožimanja na razini Sin - Majka sam Božji Sin oblikovao svoju Majku prema izvornoj zamisli kakvu je Bog imao za stvaranja prvih ljudi, prije grijeha i pada. Ona, bez grijeha začeta, mogla je biti do te mjere i tako oblikovana da postane uzorom, primjerom otkupljena čovjeka te je kao ta- >>

U OVOME BROJU PROČITAJTE:

Na naslovnici: Početak Mladifesta 2007.
Snimio Mate T. Vasilj

**NEKA VAM
MOLITVA BUDE
KAO ZRAK KOJI
UDIŠETE**

fra Ljubo Kurtović

**KRUNIDBENO
NEBESKO
SLAVLJE**

s. Lidija Glavaš

**Š MARIJOM U
IŠČEKIVANJU
DUHA SVETOGA**

Lidija Paris

**KRUNICA SEDAM
ŽALOSTI
BLAŽENE
DJEVICE MARIJE**

fra Karlo Lovrić

**GOSPIN GLAS
GODINAMA SAM
SLUŠALA
U NUTRINI**

Jelena Vasilj

**BESKRAJNO
SAM ZAHVALAN
GOSPI**

Kim Peter Yang Gon

» kva uznesena u konačnu proslavu u nebesima. Sin nije dopustio da (i)strune u grobu ona koja je rodila najljepši izdanak Neba i Zemlje. Njezino uznesenje samo je posljedica posvemašnjega uranjanja i suradnje s Bogom, s Duhom Božjim, s milošću, a poglavito sa Sinom u djelu spasavanja i otkupljenja pala svijeta. Stoga je Isus najviše vremena proveo upravo s njom, najviše je vremena posvetio svojoj Majci, kako bi do kraja utisnuo u nju svoj lik, misao, nakanu, kako bi bila savršeni duhovni odljevak svoga Sina, kako bi je pripremio za konačno djelo i savršenu suradnicu u svome poslanju, kako bi je već za zemaljskog života pripremio za ono što će joj povjeriti sa svoga križa dajući je Ivanu - a susljedno svim ljudima - za Majku.

Na Mariji se Isus očitovao kao najveći umjetnik jer je Marija savršenstvo u osobi. Bez Marijina lika sva je zapadna umjetnost samo jedan veliki torzo, nedovršenost i manjkavost. Stoga možemo govoriti o Isusu i rječnikom umjetnosti. Jedan od najvećih umjetnika kista, tragičar u životu, Vincent van Gogh izrazio se o Isusu Kristu kao umjetniku sljedećim znakovitim riječima koje vrijedi ovdje navesti i o njima razmišljati kad govorimo o Isusu koji je oblikovao pojedince, Majku, apostole, učenike...

Krist je jedini - među svim filozofima, misliocima, umnicima, utemeljiteljima religija, i sl. - osnažio kao temeljnu ljudsku sigurnost vječni život, beskonačnost vremena, ništavilo smrti, nužnost i opravdanost mirne opuštenosti i požrtvovne ljubavi. Isus je živio mirno, opušteno i predano, kao umjetnik - veći od svih umjetnika. Prezreo je i mramor, i glinu, i boje. On je radio na živim bićima, živim ljudima. Naime, Krist, nečuveni umjetnik, neuhvatljiv tupim oruđem naših suvremenih, nervoznih i zaglupljenih mozgova nije stvarao ni kipeve ni slike, nije pisao ni knjige. On to cijelim svojim bićem potvrđuje. Isus je stvarao, ljude žive, od krvi i mesa, ali besmrtno. To je krajnja ozbiljnost pogotovo što je to gola i čista istina. Ovaj veliki umjetnik nije pisao knjige. Zasiurno bi ga sva potonja kršćanska pisana baština u svoj svojoj cjelini do kraja uznemirila - a u svoj toj zapisanoj baštini rijetka su književna ostvarenja koja bi mogla stati uz bok primjerice Lukinu Evanđelju ili jednostavnim Pavlovim poslanicama, u svemu njihovu oporu, tvrdu i napetu naboju.

Isus kao istinski umjetnik prezreo je pisati knjige o idejama i ljudskim osjećajima, ali nije prezirao govornu riječ - ponajprije usporedbe i slikovito izražavanje - sjetimo se go-

vora o sijaču, žetvi, smokvi, kućanskim poslovima itd.

I tko se smije usuditi ustvrditi kako se Isus prevario onoga dana kad je s prijezirom predkazao urušavanje svih rimskih i židovskih velebnih građevina dometnuvši: "Nebo će i zemlja proći, ali riječi moje ne, ne će proći!"

Upravo te izrečene riječi koje se on, kao rasipni i velikodušni Veliki meštar riječi, nije usudio napisati, jedan su od najvećih, upravo najveći vrhunac do koga se umjetnik može vinuti. Tu ta riječ postaje stvarateljskom snagom, čistom stvarateljskom moći.

Pa ipak bismo morali sagledati stvari malo pozornije. Uvijek iznova se naglašava i ističe kako su Isusove usporedbe, njegov krajnje izvorni način navještaja vjere, u svome obliku kao i po svome sadržaju mala umjetnička remek-djela, štoviše, umjetnička djela koja nemaju ništa slična u cjelokupnoj svjetskoj književnosti. I ne samo zbog njihove čudesne izražajne i izričajne moći. Isusove prispodobe odlikuju se dubokim poznavanjem čovjeka, suživljavanjem i opisom prilika, točnim promatranjem prirode i stvorenja, one su uspjele ocrtava-

Vincent van Gogh: Žetelac

Toliko Vincent van Gogh. Isus umjetnik? Sama pomisao na Isusa kao umjetnika nije uopće nastrana, nego pomalo neobična. Svojevrсна. I na neki način originalna. Jer ni na jednome mjestu u Evanđeljima ne govori se da bi Isus pokazivao umjetničko ili glazbeno zanimanje. Isus nije iza sebe ništa ostavio, nikakvo pisano svjedočanstvo, ni jedan jedini zapisani redak. Od njega nemamo nikakvu sliku, nikakav opis. Nikakvo očitovanje spram dojmљive kulture i civilizacije svoga vremena i okoline u kojoj je živio. Za velebno zdanje samoga Hrama on ima samo jednu riječ: *Ni kamen na kamenu od njega ne će ostati nerazoren. Sve će biti srušeno* (usp. Mt 24,1-2).

nje značaja pojedinih osoba, a k tome u njima imamo i izraziti smisao za ironiju i humor, za neobičnost i kontraste, pa i za apsurdna pretjerivanja i nesmiljena razobličavanja. Mnogo toga nas sili na smijeh ali i na protuslovlje, mnogo toga prodire i prožima srca i bubrege.

Pritom su Isusove prispodobe ne samo nekakvi *privjesci* za ilustraciju ili opis stanoovitih mjesta iz Svetoga pisma ili pak nauka, nego smjeraju u samu srčiku njegova navještaja. Naime, Božje je kraljevstvo i vlast tu, na pomolu, dolazi, i čovjek se mora odrediti spram njega, zauzeti jasan stav. Čovjek se mora postaviti krajnje osobno, egzistencijalno. I sve je kazano jednostavnim, ne-

patvorenim rječnikom u Isusovim ustima, tako da ga svi mogu razumjeti, i mladi i stari, odrasli i djeca. Stoga se Isus redovito služi svakodnevnim životom, dnevnim iskustvom, uzima kao slike sjetvu i žetvu, pšenicu i korov, mrežu i ribe, vinograd i vinogradare, smokve i trnje, uzima primjere iz obiteljskog života i svečanih svadba, svagdana i blagdana. A nerijetko svoje riječi i pouke započinje izravnim oslovljavanjem: *A tko to od vas...* Ne govori to da bi svoje slušateljstvo *testirao* spram njihova vjerskog znanja, da bi stavio pod zrcalo njihov moral ili religiju, nego da bi kod njih inducirao i inicirao novi misaoni proces, novo raspoloženje, novo ponašanje. Čini sve kako bi im pomogao vinuti se do vjere, obraćenja, napraviti iskorak do novoga mišljenja, novoga života. I upravo se u tome sastoji Isusovo *umijeće*, umjetnost. On svome slušateljstvu kuša učiniti shvatljivim i razumljivim svoju riječ i poslanje kako bi shvatili *znakove vremena* i *milost trenutka* (*kairos*) za svoj život i svoje životno usmjerenje.

II.

Isus kao umjetnik, umjetnik snažniji od svih umjetnika, umjetnik koji nije oblikovao ni u mramoru, ni u glini, ni u mjedi, ni bojom, nego je radio na živome čovjeku, živim ljudima. Što bi to trebalo značiti? Što Isusa povezuje s nekim umjetnikom? Svaki umjetnik hoće svojim djelom ne samo preslikati ili pak prikazati stvarnost nego pokušava istražiti i učiniti vidljivom zbiljnost koja se krije onkraj vidljive zbilje, želi posegnuti za posljednjim, zadnjim u svemu, želi osloboditi bit svih stvari, kuša do kraja razgoliti i razotkriti. Želi osvjetliti istinu koja se krije onkraj i povrh vidljive pojavnosti. To je ono na što smjera grčka riječ *aletheia*, naime, skinuti zastor sa skrivenoga, prikazati neskrivenost bitka, pokušati da bitak zasja u punome sjaju. U susretu s umjetničkim djelom događa se i susret sa samim umjetnikom, njegovom nakanom, njegovom biti. Svako veliko umjetničko djelo živi od takva susreta i uzajamnoga odnosa i djelovanja.

Ništa drukčije nije ni s Isusom, njegovim djelom, njegovom riječi. Tako je *umjetnički* postupao Isus sa svojom Majkom, s apostolima. Oblikovao ih je, usađivao u njih svoj lik, svoju osobu, svoje poglede, jednom riječju: Boga i vječnost! I zato nisu mogli bez njega. Jedan susret, pogled koji prožiže i progara osobu, koji prodire u srce i onkraj

Na Mariji se Isus očitovao kao najveći umjetnik jer je Marija savršenstvo u osobi. Bez Marijina lika sva je zapadna umjetnost samo jedan veliki torzo, nedovršenost i manjkavost.

srca. Takvi bijahu egzistencijalni susreti ljudi s Isusom. I ljudi nisu mogli više živjeti izvan njegova magnetskog djelovanja, njegove privlačne moći. Njegova riječ pogađa čovjeka u egzistenciji, u njegovu osobnom stanju, pobožnu i bezbožnu, uglednu i neuglednu, zdravlju i bolesti, sreći i patnji, poštovanju i prijeziru, jednom riječju, u svim zgodama i nezgodama. Isus ide do kraja, on skida zastor, otkriva istinu o čovjeku, i to s Božjeg zrenika, iz Božje perspektive. Iznosi na svjetlo, razotkriva čovjekove želje i strahove, nadanja i dvojbe, sreću i nesreću. Jednom riječju, sva čovjekova stanja. Istodobno Isusu kao 'umjetniku' uspijeva snagom vlastite stvarateljske riječi i djela posve neočekivano ovjerovati te istodobno osnažiti "vječni život, beskonačnost vremena, ništavilo smrti, nužnost i opravdanost mirne opuštenosti i požrtvovne ljubavi." Stvarno je on time "vjerni i istiniti svjedok, početak stvorenja Božjega" (Otk 3,14), koji se legitimirao kao "svjetlo", "put, istina i život", "uskrsnuće", 'pravi trs' i "kruh života" te se kao takav nudi čovjeku. Isus time postaje jamcem sretne i uspjele budućnosti: "Tko čini istinu, dolazi k svjetlu kako bi se očitovalo da su njegova djela u Bogu učinjena" (Iv 3,21).

III.

Svaki umjetnik ima nakanu svojim umjetničkim djelom posredovati posve određenu poruku, izvesti u gledateljima stanoviti učinak. Znakovito je da umjetničko djelo zna izazvati u čovjeku utjehu, ganuti do suza, uzdignuti srce i duh, ali isto tako iznutra potresti, izazvati oduševljenje, ali i odbojnost. U svakom slučaju i slušatelj i promatrač se dovode u određenu 'krizu', u stanje odluke. Upravo to treba voditi do 'katarze', do nutarnjega čišćenja i oslobađanja. Izriječkom kao u antičkim tragedijama koje u gledateljima izazivaju sućut, suživljavanje, potres i ispit savjesti da bi čovjeku pomoglo do nutarnje jasnoće i duhovnoga pospremanja u vlastitom životu. I tek na taj način može zasjati 'ljepota', 'sjaj istine' (Splendor Veritatis - naslov enciklike Ivana Pavla II.) sjaj koji se ne iscrpljuje u nekakvu samodopadnu sviđanju, prividu, nego u sjaju čistoga, nepatvorenoga života. Upravo to vrijedi

poglavito za Isusovu 'riječ' u kojoj - prema van Gogh - dosiže umjetnost svoj vrhunski oblik, 'stvarateljsku snagu, čistu stvarateljsku moć', jer daje čovjeku naslutiti i prihvatiti ono za čime on u dubinama svoje duše i bića žudi: naime, za životom u ljepoti i istini, cjelovitosti i jasnoći. Ili, govoreći Isusovim riječima: "Život u punini!" Tako Isus stvarno postaje "rasipni, rastrošni 'Veliki meštar'" (neobičan, izvoran naslov za Isusa Krista!) te najveći 'kipar ljudi', oblikovatelj čovjekova bića koji je svojom riječju i djelom oblikovao 'žive ljude, besmrtnne likove', naime, dajući i udahnjujući im istinski puni život, vječni život!

IV.

Umjetnik želi svojim djelom transcendirati, nadići sve provizorno, sve prolazno, kontingentno, svu uhvatljivu i shvatljivu zbiljnost. On pokušava predočiti kroz riječ, glazbu i sliku ono što slijedi, što još predstoji kako bi u čovjeku probudio žudnju za savršenim i potpunim. Umjetnost je uvijek 'vizija', 'gledanje' onoga što će se dogoditi (usp. Otk 1,19). Ona je slutnja konačnoga, završnoga, potpunoga. Ona je nada da će čovjek imati udjela u vječnoj ljepoti i istini, biti zauvijek uzdignut i udomljen u apsolutnoj sreći i tajni. I tako nam Krist-umjetnik otkriva tko smo mi zapravo kao i tko i što bismo mogli i trebali biti. U Isusu dosiže ta napetost svoj vrhunac, dospijeva do svoga klimaksa. Vjera u njega kao i zajedništvo s njime trebaju i nama utisnuti svoj biljeg kako bismo došli do "savršena čovjeka, do mjere veličine punine Kristove" (Ef 4,13). Marija je to ostvarila u svome zemaljskom životu, u drugovanju s Isusom. Preostaje nam dati svoj puni pristanak riječi koju je izrekao nesretni van Gogh kad na drugom mjestu piše: "Utjeha što je sadržava Biblija kao jezgru u gorkoj ljusci, u gorkome voćnom mesu, ta utjeha jest Isus Krist." Marija je pak ponovno i tu voditeljica do svoga Sina, do punine sreće, koju je ona ozbiljila upijajući u sebe sve što je on govorio. *Većma blaženi su oni koji Božju riječ slušaju i žive! Takve će blaženima zvati svi naraštaji.* To je nagrada svih svetih kroz sve vrijeme i vječnost kojih se spomen nikada ne briše iz ljudskoga pamćenja.

NEKA VAM MOLITVA BUDE KAO ZRAK KOJI UDIŠETE

fra Ljubo Kurtović

Gospa kao Majka poziva nas i potiče ovom porukom, danom na dan svetog Jakova apostola, zaštitnika župe Međugorje i hodočasnika, da nasljedujemo živote svetih, živote onih koji su došli u nebo, u domovinu koju više nikada ne ćemo napustiti. U poruci od 25. srpnja 2002. Gospa nam je također govorila: „Draga djeco, danas se radujem s vašim zaštitnikom i pozivam vas da budete otvoreni Božjoj volji... Tražite preko svojih svetih zaštitnika da vam pomognu rasti u ljubavi prema Bogu.“ Svci su oni koji nas zagovaraju i pred licem Božjim se zauzimaju za nas. Zato se njima utječemo i upućujemo svoje molitve kako bi ih Bogu prikazali. Sveti su nam primjer da se isplati ostati vjeran Bogu i da nas Bog nikada ne će prevariti.

„**N**eka vam molitva bude kao zrak koji udišete“ - govori nam Majka Marija. Našem tjelesnom organizmu potreban je zrak. Znamo kako se osjećamo kad nam nedostaje zraka - bez zraka naše tijelo ne može živjeti. Kao što imamo tjelesni organizam, također imamo i duhovni organizam. Bez zraka smo mrtvi. Tako možemo zamisliti kako smo bez molitve duhovno mrtvi. Bez molitve čovjek svoj život svodi samo na tijelo, materijalno, na mrtve stvari u kojima nema života. Moli-

tva nije nešto što nam je propisano ili naređeno od Crkve, Boga ili od Gospe. Molitva nije ni samo pobožna vježba. Molitva je puno više od svega toga. Molitva je život. Bez molitve smo mrtvi i u nama nema života. Bez molitve Bog u nama nema prostora u koji bi mogao doći te nas ozdraviti, spasiti i iscijeliti naša srca i duše.

Molitva, dar Božji

Molitva je nastojanje da uzdignemo duh i srce k Bogu. Ako utvrdimo da je

naš duh ispunjen svetim mislima, ako nam se u srcu rodi i živi čežnja za Bogom i čežnja za onim za čime i On čezne, onda je to Njegovo, a ne naše djelo. To je Njegov dar. Mi u molitvi sudjelujemo nastojanjem da svoj duh i srce uzdignemo k Bogu, da provedemo vrijeme u tom naporu. „Nastojanje da molimo“ je zapravo molitva. Htijenje da nastojimo također je Njegov dar. Molitva je nastojanje da budemo svjesni Boga, a biti svjestan Boga znači žudjeti za Njim, čeznuti za

Snimio: Mate T. Vasilij

Njim. Što više žudim za Bogom, to sam Boga svjesniji.

Ustrajnost u molitvi dokaz je naše odanosti Bogu

Gospa nam je u svojim prethodnim porukama govorila: „Draga djeco, vi Boga ne vidite, ali ako molite osjetit ćete Njegovu blizinu.“ Boga ne vidimo, ne čujemo Mu glasa, ne dotičemo Ga. Samo vjerujemo i znamo da je On tu. A onda, bez ijedne Njegove riječi, bez ikakva znaka od Njega, postajemo sve svjesniji Njegove prisutnosti. Svijest o tome nekad potraje tek jedan tren, nekad, pak, duže. Ima puno ljudi koji su doživjeli iskustvo Božje blizine u molitvi. Mnogi su također iskusili da molitva može biti zaista vrlo naporan rad. Dogodi nam se da nam molitva nije nagrađena i u njoj ne nalazimo radosti. U takvim trenucima lako ćemo doći u iskušenje da odustanemo. To bi bila sudbonosna pogrješka. Trebamo i moramo ustrajati. Naša ustrajnost u molitvi, i onda kad se čini da od nje nema nikakve koristi, dokaz je naše odanosti Bogu, naše ljubavi prema Bogu. Spremni smo pravilno postupiti zbog Njega, a ne zbog sebe. Naše srce treba biti podvrgnuto pročišćenju. Možda ćemo u molitvi doživjeti da koračamo kroz tamu. Nađemo se, tako, naizgled bez ikakve potpore. I sve nam se čini uzaludno. Ali tako se pročišćuje naša vjera. Tu vidimo kako Bog dušu koja moli vodi da postupno shvati kako više treba vjerovati Bogu nego sebi. Kroz takva razdoblja duhovnog života moramo proći kako bismo mogli primiti Božje svjetlo. A kad je vjera pročišćena, milosrđe je veće i ljubav snažnija.

Treba početi moliti

Peter Wust, nekadašnji profesor filozofije na sveučilištu u Münsteru, govorio je svojim studentima: „*Kad biste me sada pitali, prije nego odem, i to definitivno odem, poznajem li ja čarobni ključ koji bi čovjeku mogao otključati posljednja vrata mudrosti, odgovorio bih vam sljedeće: 'Naravno' - ali taj čarobni ključ nije refleksija, kao što vjerojatno priželjkujete čuti od jednog filozofa, nego molitva. Molitva kao posljednje predanje čini čovjeka tihim, čini ga djetetom, čini ga objektivnim. Prema mom dubokom uvjerenju, čovjek raste u onoj mjeri sve dublje u prostor humanosti - ne humanizma - u kojoj je u stanju moliti, pod čime se podrazumijeva najčišća molitva. Molitva karakterizira posljednji 'humilitas' (tj. poniznost) duha. Velike stvari u životu bit će podarene samo duhovima koji se mole. A naučiti moliti može čovjek najbolje u patnji...'*“

Može nam se nametnuti pitanje: kako se predati molitvi, započeti moliti? Nosimo li želju ili ne za molitvom, nije toliko važno. Želja bi nam sigurno bila veći poticaj za molitvu. Trebamo početi, pristupiti molitvi i to je sve. To je najvažnije. Thomas Merton je govorio: „Jeste li željni molitvenog života, jedini vam je put do toga - moljenje“. Carlo Caretto reče: „Molitva je postala moj najveći posao, moj najteži svagdašnji napor.“ A sveti Nikola iz Flüelija kaže: „Bog zna u molitvu unijeti takvo raspoloženje kao da se spremaš na ples, ali i takvo kao da ideš u boj.“

Molitva nije samo za one koji su zaređeni ili one koji su se u redovničkom ili svećeničkom životu na poseban način posvetili Bogu. Svi trebamo molitvu. Molitva je za život duha ono što je disanje za život tijela.

Iskustvo Božje ljubavi

Bog nam samo u molitvi može otkriti svoju ljubav, samo u molitvi ćemo moći doživjeti radost što smo ljubljena djeca Božja i Gospina. Iz iskustva nam je poznato da nije dovoljno znati da je hrana dobra, potrebno ju je jesti da bismo mogli živjeti. Nije nam dovoljno znati da nas Bog i Gospa ljube, već nam je potrebno to doživjeti, iskusiti u životu kao stvarnost stvarniju od ove koju tjelesnim očima gledamo.

„Vi ćete doživjeti radost da ste moji ljubljani“ - kaže nam Gospa. Ali je potrebno ispuniti jedan uvjet, a to je molitva srcem u kojoj se duša otvara i predaje Bogu po Gospi. Evanđelje nam govori kako se kod Isusova krštenja na rijeci Jordanu iz otvorenih nebesa zaorio glas Oca nebeskog: „Ti si Sin moj, ljubljani! U tebi mi sva milina!“ (Mk 1, 7-11). Te riječi odnose se na Isusa, ali po Isusu i u Isusu i na tebe i na mene. Svako od nas je u Isusu i po Isusu ljubljani sin Očev, ljubljena kćerka Očeva, izabranik, izabranica, miljenik, miljenica Očeva Srca.

U životu nam je puno puta rečeno da je važno ljubiti Boga. I to je uistinu tako. Ali je daleko važnije da Bog nas ljubi. Naša ljubav prema Bogu je drugotna. Prednost ima Božja ljubav prema nama: „U ovome je ljubav: ne da smo mi ljubili Boga, nego - on je ljubio nas i poslao Sina svoga kao pomirnicu za grijeha naše“ (1 Iv 4, 10) - govori nam apostol Ivan u svojoj poslanici. I još nadodaje: „I mi smo upoznali ljubav koju Bog ima prema nama, i povjerovali joj“ (1 Iv 4, 16).

Neka nas Djevica Marija, puna milosti i bezgrješna, vodi i uvede u tajnu Očeva srca i ljubavi koju ima prema nama.

S MARIJOM U IŠČEKIVANJU DUHA SVETOGA

Dvanaesti međunarodni seminar za svećenike održao se u Međugorju od 2. do 7. srpnja 2007.

Tema seminara bila je: „S Marijom u iščekivanju Duha Svetoga“.

Kao predavač ovog seminara bio je najavljen Raniero Cantalamessa, propovjednik Papinskoga doma, koji zbog novonastalih okolnosti nije mogao doći. Umjesto njega duhovne vježbe vodio je prof. dr. Tomislav Ivančić, bivši dekan Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Zagrebu, sadašnji predstojnik Instituta za fundamentalnu teologiju, osnivač zajednice „Molitva i Riječ“ i Centra za duhovnu pomoć u Zagrebu u kojemu se primjenjuje hagioterapija (liječenje svetim), osnivač Škole za evangelizaciju i Škole za hagioterapiju.

Na seminaru je sudjelovalo 628 svećenika iz 46 zemalja sa svih pet kontinenata.

Na seminaru je tijekom svih dana bio nazočan i mons. Sebastian Thekethecheril,

biskup biskupije Vijayapuram (Indija), koji je i koncelebrirao na večernjim svetim Misama.

Svaki dan započinjao je zajedničkom Jutarnjom molitvom na latinskom i klanjanjem pred Presvetim koje je animirao fra Ljubo Kurtović, nakon čega bi uslijedilo predavanje prof. dr. Tomislava Ivančića. Tijekom podnevnog odmora svećenici su mogli ostati u tihom klanjaju pred Presvetim. Poslijepodnevni program sastojao se od predavanja, nakon kojeg je uslijedilo sudjelovanje u večernjem i noćnom molitvenom programu u župnoj crkvi.

Tijekom seminara svećenici su se zajednički uspjeli na Brdo ukazanja moleći krunicu, zajednički su se uspjeli na Križevac

moleći Križni put, nakon čega su imali prigodu za ispovijed. Posljednjeg dana seminara Jutarnja molitva održala se na grobu fra Slavka Barbarića, međugorskog kapelana koji je i pokrenuo ove seminare.

Seminar je bio simultano preveden s hrvatskog na devet jezika: engleski, francuski, njemački, talijanski, španjolski, poljski, slovački, ruski i mađarski.

Predavanja je izravno prenosio Radio Maria za Austriju i Južni Tirol.

Svećenici su bili besplatno ugošćeni u obiteljima međugorske župe, a u seminar su bile uključene i razne međugorske udruge i centri mira diljem svijeta time što su financijski pomogli onima kojima je bilo teško prikupiti sredstva potrebna za putovanje.

Foto "Dani"

Foto "Dani"

„Vrlo pozitivno iskustvo. Sam duh Međugorja privlači. Ja sam došao da bih ovdje susreo svećenike iz cijeloga svijeta, da bih doživio zajedništvo, povezanost s Kristom bez obzira na najrazličitija mjesta u kojima živimo, bez obzira na najrazličitije službe koje radimo. Zajedno smo tu, Kristovi smo, Marijini smo, došli smo ohrabriti jedni druge i ići naprijed.“

Nedostatne riječi iza kojih se skriva svećeničko iskustvo koje bi se moglo svesti na zajednički nazivnik: doživljaj Sveopće Katoličke Crkve.

Dojmovi svećenika

„Vrlo pozitivno iskustvo. Sam duh Međugorja privlači. Ja sam došao da bih ovdje susreo svećenike iz cijeloga svijeta, da bih doživio zajedništvo, povezanost s Kristom bez obzira na najrazličitija mjesta u kojima živimo, bez obzira na najrazličitije službe koje radimo. Zajedno smo tu, Kristovi smo, Marijini smo, došli smo ohrabriti jedni druge i ići naprijed.“

„Doći u Međugorje - to je kao doći u raj. Za mene najljepše je klanjanje.“

„Prvi put sam na ovim duhovnim vježbama, a u Međugorju treći put. Prvi put sada iz osobnog unutarnjeg uvjerenja ka-

žem: Gospa se ovdje doista ukazuje. Ovo je doista sveto mjesto gdje znamo da nebo zemlju dodiruje po Majci Božjoj. To mi je ove godine po prvi put postalo tako jasno i postalo mojim osobnim uvjerenjem. Prije sam vjerovao što drugi o tome kažu, ali me nije tako jako zanimalo. Nakon što sam došao do tog uvjerenja, po prvi put sam počeo svjesno čitati poruke, naime Mirjaninu poruku od 2. srpnja. To me nevjerojatno dirnulo jer sam po prvi put čuo da se u nekoj poruci govori o nježnosti, o Gospinoj nježnosti, o Isusovoj nježnosti. Na duhovnim vježbama o. Ivančić govorio je o tome vrlo opširno i rekao sam si: to se poklapa. To me duboko dirnulo. Ja pripadam pokretu Fokolara, nismo ništa posebno vezani uz Međugorje iako se zovemo „Djelo Marijino“ i želimo cijelim životom biti poput Marije. Do sada mi nije bilo jasno kako

to povezati s Međugorjem, mislim da sam sada shvatio.“

„Prvi puta sam u Međugorju. Došao sam jer sam vidio mnoge plodove. Jedna stvar me je uvijek malo smetala: činilo mi se da ovdje u Međugorju Gospa puno priča. No gledajući plodove, rekao sam sebi: Idem vidjeti. Vrlo sam zadovoljan. Vrlo je mirno i vrlo lijepo. Vjerujem da ću opet doći. Duhovne vježbe su vrlo kvalitetne, u duhu molitve, duboko me se doima klanjanje navečer, vrlo jednostavno. Ono što se ovdje živi je istinito i vrlo duboko. Vrlo sam zadovoljan.“

„Došao sam jer me Gospa nekako ‘uhvatila u svoju mrežu’. Ne u zamku, nego mrežu. Već odavno govorim da ću doći vidjeti što je to Međugorje. Jedna moja župljanka, koju sam bio zamolio neka mi donese kakvu brošuricu iz

» Međugorja, nedavno se vratila i donijela mi listić koji najavljuje duhovne vježbe za svećenike koje treba voditi Raniero Cantalamessa. Nema Cantalamesse, ali ja sam u Međugorju i znam da nas Djevica Marija ovdje obasipa milostima svoga Sina. Prošlog tjedna jedna druga župljanka je bila ovdje. Ona je bila odbacila i vjeru i Crkvu. U Međugorju je ponovno našla

i ove godine Bog progovoriti na neki poseban način. Dolazak prof. Ivančića je odgovor na moju molitvu.“

„Jako mi se sviđa. Htio sam doći na duhovne vježbe za svećenike već prošle godine, ali nisam mogao. Svake godine dolazim po dva-tri puta u Međugorje zbog osobne molitve. Volim ovdje biti sam i doživjeti Gospinu nazočnost. Bio sam u Međugor-

donijeti ploda kad se vratim kući. Zahvaljujem Bogu što sam imao mogućnost biti ovdje.“

„Predavanja odzvanjaju u mojem srcu, napose središnja važnost našeg odnosa s Isusom koji treba stalno produbljivati. Nužnost da svećenik bude slika Kristova. Ljudi trebaju Isusa, a ne naše priče.“

„Predavač nam govori o Isusu i o Cr-

Foto "Dani"

„Predavanja odzvanjaju u mojem srcu, napose središnja važnost našeg odnosa s Isusom koji treba stalno produbljivati. Nužnost da svećenik bude slika Kristova. Ljudi trebaju Isusa, a ne naše priče.“

Gospodina. Eto. Možda ću i ja ovdje dublje susresti Gospodina.“

„Iznenadila me promjena propovjednika, ali u tome vidim djelovanje Duha Svetoga koji voli pomiješati naše planove. Na ovim duhovnim vježbama shvatio sam da ne treba pokušavati najprije spašavati svoje župljane, nego samoga sebe. Ako se ja posvećujem, oni će poći za mnom.“

„Treći put sam na seminaru za svećenike. Drago mi je da propovijeda vlč. Tomislav Ivančić. Slušao sam ga već prije tri godine. Taj mi je seminar bio pomogao da promijenim svoj život. Nadao sam se da će

ju tridesetak puta, od toga samo 5-6 puta s hodočasničkim skupinama. Doveo sam i svojeg biskupa. Ovo je izvrsno. Prof. Ivančić se bavi vrlo zanimljivim pitanjima. Daje prave odgovore na mnoga pitanja današnjice. Sretan sam što je tu.“

„Sviđa mi se što prof. Ivančić govori o čovjeku općenito. Naše svećeničko poslanje je univerzalno, za cijeli svijet.“

„Već sam treću godinu zaredom ovdje. Intenzivno duhovno ozračje. Molitva je vrlo snažna, jako se osjeća Božja nazočnost. Euharistijsko slavlje i klanjanje duboko me se doimaju. Nadam se da će sve to

kvi. Dolazim svake godine na ove duhovne vježbe. Član sam zajednice „Majka mira“ koja je osnovana prije 15 godina u Belgiji. Ovog ljeta dobivamo priznanje od našeg biskupa kao redovnička kongregacija. Na Veliku Gospu moći ćemo po prvi put polagati vječne zavjete, a ja ću 6. listopada, u predvečerje blagdana Gospe od krunice, primiti svećeničko ređenje.“

„Ja sam u Rimu studirao patrologiju, a sad sam na službi u Italiji. Tamo sam čuo za ove duhovne vježbe pa sam odlučio doći. Ove duhovne vježbe obrađuju vrlo dobre teme na ponizan način. Propo-

vijedanje je kontemplativno. Vidi se da je predavač čovjek koji ima iskustvo u molitvi i u kontemplaciji. Kad govori o Bogu, o ljubavi prema Bogu, vidi se da živi ono što govori. Susreo je Boga u molitvi. To me se najviše dojmilo. Isto tako nam je rekao da mi, katolički svećenici, imamo odgovore na pitanja koja svijet postavlja, ali ti odgovori ne dolaze od nas nego od

bama u Arsu, gdje je župnikovao poznati sveti Arški župnik, i to me je potaknulo doći i u Međugorje. Ovdje svećenik dobiva izvanredan osjećaj Crkve. Ovdje doista doživljavamo univerzalnu katoličku Crkvu u njezinoj raznolikosti, svi živimo isto iako dolazimo iz tolikih različitih kultura.“

Dojmovi mons. Sebastiana Thekethecherila, biskupa biskupije Vijayapuram (Indija)

“Danas sam slavio svetu Misu u 10 sati i rekao sam da je ovo najdivnije mjesto na svijetu jer se ovdje ukazala Najdivnija Žena. A zašto je ona Najdivnija Žena? Jer je začela Najdivniju Osobu - Isusa Krista. A budući da se ovdje ukazala, Međugorje je najljepše mjesto. Ja do-

Foto "Pani"

Isusa koji je Bog i čovjek. Na nama je te odgovore dati svijetu koji ih traži na sve strane, u drugim religijama. A mi odgovore imamo.“

„Treći put sam u Međugorju. Ovo su izvanredne duhovne vježbe, vrlo su važne, pomažu nam u duhovnom rastu, u našem svećeničkom životu i u našem pastoralnom radu“.

„Ja sam slobodni suradnik Radio Marije. Već nekoliko godina prenosimo Festival mladih i Seminar za svećenike iz Međugorja preko radija u Austriju i Južni Tirol. Divna je zadaća na ovaj način širiti Božju slavu i biti u službi Majke Božje.“

„Prije dvije godine bio sam na međunarodnim svećeničkim duhovnim vjež-

Sudjelovali su svećenici iz sljedećih zemalja:

Europa: Austrija, Belgija, Bjelorusija, Bosna i Hercegovina, Češka, Engleska, Francuska, Hrvatska, Irska, Italija, Latvija (Litva), Letonija, Mađarska, Moldavija, Njemačka, Poljska, Portugal, Rumunjska, Slovačka, Slovenija, Srbija, Škotska, Španjolska, Švicarska, Ukrajina.

Azija: Azerbajdžan, Indija, Kazahstan, Tajland.

Sjeverna Amerika: Kanada, SAD.

Južna Amerika: Argentina, Brazil, Čile, Dominikanska Republika, Kolumbija, Meksiko, Paragvaj, Peru, Nikaragva, Portoriko, Venezuela.

Afrika: Kamerun, Nigerija, La Reunion.

Australija

lazim iz Indije, iz pokrajine Kerala koja je tako divno mjesto, i dolazim ovamo, i kažem da je ovo najdivnije mjesto zato što se ovdje ukazala Naša Gospa. Zašto je tako divna? Zato što je puna Milosti. A ovdje možemo vidjeti milosti, napose za ovih duhovnih vježbi. Toliki svećenici, preko 600 svećenika, i vidim da su svi sretni. A zašto? Samo kad su ljudi puni Duha Svetoga mogu biti sretni. I ja sam to iskusio. Već godinama čekam da dođem ovamo. Imao sam problema s vizom, a sad sam dobio vizu u posljednji trenutak i došao sam, i vjerujem da je to samo po sebi čudo.“

GOSPIN GLAS GODINAMA SAM SLUŠALA U NUTRINI

Autor **Žarko Ivković**

Jelena Vasilj, teologinja s darom lokucije koja danas sa suprugom

Massimilianom Valenteom i troje djece živi u Rimu, za Večernjakove

čitatelje o svom čudesnom iskustvu

VASILJ: – Dogodilo se to 15. prosinca 1982. godine, kada sam u nutrini najprije čula glas anđela. To je trajalo nekoliko tjedana. Tek sam se potom susrela s Gospom. Anđeo me na neki način pripremio za taj susret.

VL: Što Vam je anđeo rekao prvi put?

VASILJ: – Bila sam tada u školi u Međugorju, na satu biologije. Bilo mi je malo dosadno te sam se pitala koliko je sati i kad će kraj sata. Odjednom sam začula glas koji mi je rekao da je 10.20 sati. Prijateljica mi je potvrdila da je 10.20. Može se reći da je to zapravo banalno iskustvo, ništa nadnaravno, međutim taj je glas zaoкупio moju pozornost. Kad sam se vratila kući, ponovno sam osjetila taj poziv, ali je ovaj put bio dublji, bio je to poziv na molitvu i radost. Taj me glas pitao jesam li radosna i u svojoj nutrini osjetila sam neopisivu radost. Tada mi se predstavio: rekao je da je anđeo, da me želi voditi i pitao me jesam li spremna prihvatiti taj poziv. To je bio prvi dan.

VL: Je li se anđeo predstavio nekim imenom?

VASILJ: – Rekao je samo da je anđeo.

VL: Komu ste se prvom povjerali?

VASILJ: – Prijateljicama.

VL: Jesu li Vam povjerovali?

VASILJ: – Bile su malo sumnjičave. Ni smo znale objasniti što se događa. One su to rekle mojim roditeljima, a tata je to rekao fra Tomislavu Vlašiću koji je rekao da je to nutarnji glas, povjerovao mi je i dugo me duhovno vodio.

VL: Kako ste čuli taj glas?

VASILJ: – To se ne može usporediti s ljudskim glasom jer nema fizičkih karakteristika. Riječ je o vrsti nadahnuća. Možda takvo što može doživjeti pjesnik kad u nutrini u određenom trenutku osjeti buji-

ca riječi, s tim da ja to ne doživljavam kao nešto svoje, nego to nadahnuće dolazi iz drugog izvora.

VL: Što se dalje događalo?

VASILJ: – Bila je jasna namjera toga dara. Anđeo je rekao da me želi voditi kroz molitvu i duhovni život, ali nije odmah tražio organiziranje molitvene skupine, ona je došla poslije šest mjeseci. Tako smo se rođakinje, prijateljice i ja spontano okupile da bismo zajedno molile. Može se reći da su i one dobile dar molitve, i neke od njih imale su nutarnji glas.

VL: Kako se dogodio susret s Gospom?

VASILJ: – Anđeo mi je rekao da ću susresti Gospu, ali nisam znala da ću čuti njezin glas, mislila sam da ću je susresti na drukčiji način. Na tom prvom susretu vidjela sam u nutrini sliku njezina lika i nisam dobila nikakvu poruku. Tek sljedeći dan čula sam njezin glas.

VL: Kako je izgledao taj lik?

VASILJ: – Nije riječ o trodimenzionalnom viđenju, nego je više riječ o nutarnjem dojamu. Zamislite da sanjate otvorenih očiju, slika je tako živa, stvarna.

VL: Jeste li vidjeli boje?

VASILJ: – Gospa je bila sva bijela, nije bilo posebnih boja.

VL: Jeste li mogli raspoznati kosu, lice, oči?

VASILJ: – Kod nutarnjih doživljaja teško je opisati izgled osoba, posebno anđela. Nikad mu nisam mogla identificirati lice, to mi je ostala velika tajna.

VL: Je li anđeo imao nekakav oblik?

VASILJ: – Imao je oblik dječaka u dobi od možda 12 godina.

VL: Je li imao krila?

VASILJ: – Jest. On nam se predstavlja onakvim kakvim ga zamišljamo. Tako je i Gospa u Africi crna, u Kini ima kose oči...

Diplomirala je teologiju i filozofiju, završila licencijati iz crkvene povijesti, završava licencijati iz Svetog pisma i učila je intenzivno latinski jezik, no sveučilišna ili pak znanstvena karijera uopće je ne zanimaju. Važnija joj je bila želja da produbi svoje nutarnje iskustvo.

Riječ je o Jeleni Vasilj, međugorskoj župljanki koja se s Gospom godinama susretala na poseban način. Za razliku od ostalih šestero vidjelaca, koji svjedoče da im se Majka Božja ukazuje kao živa osoba prelijepa izgleda, Jelena je Gospin glas čula u svojoj nutrini (dar lokucije).

Danas sa suprugom Massimilianom Valenteom i troje djece živi u Rimu, ali u mislima je često u svome Međugorju, koje upravo slavi 26. obljetnicu čudesnih zbivanja. Sve je počelo kad je imala deset godina.

Anđeli nemaju tijelo, prema tome mogu biti bilo kakva oblika.

VL: Je li se Vaš susret s Gospom dogodio u određeno vrijeme?

VASILJ: – Manje-više u isto vrijeme, oko 3 sata poslijepodne. Kad sam odrasla, shvatila sam da je to velik znak. Isus je umro oko 3 sata, tada se moli milosrdna krunica. Može se, dakle, reći da je srž svega Božja ljubav prema nama i među nama, jer Gospa je inzistirala na tom zajedništvu. Poslije je i vidjelici Mariji u jednoj poruci rekla da Međugorje nije samo mjesto molitve nego i mjesto susreta.

VL: Što je Gospa od Vas tražila?

VASILJ: – Da budemo vjerni svome pozivu, da se ostvarujemo kao kršćani, da tražimo Boga i njegovu volju, a molitva je način da se susretnemo s njime. Učila nas je otvarati srce, učila nas je molitvu srca kako bismo čuli taj nutarnji glas. Svi bismo trebali slušati nutarnji glas jer Bog se svakome na neki način objavljuje. Ako nikako drukčije, onda preko savjesti.

VL: U to se vrijeme događaju ukazanja ostalim međugorskim vidiocima, jeste li kontaktirali s njima?

VASILJ: – Pokušavala sam, no oko njih je bilo puno ljudi koji su mene doživljavali kao konkurenciju. Osim toga, vidioci su imali puno obveza, tako da nikad s njima nisam razgovarala o svome iskustvu.

VL: Koje su razlike između Vašega iskustva i iskustva vidjelaca koji su Gospu vidjeli trodimenzionalno?

VASILJ: – Nisam imala njihovo iskustvo pa to ne mogu posve točno protumačiti. Dojam je da ono što doživljavaju ne ovisi o njihovu nutarnjem raspoloženju, premda sam čula i suprotno – da to iskustvo ipak duboko zalazi u nutrinu i da čovjek ne ostaje pasivan. No u slučaju moga iskustva nije moguće biti pasivan. Jer ako se srce Bogu ne otvori, onda Bog ne može ući u to srce.

VL: Gospa Vam je dala određena pravila za molitvenu grupu. Kakav je bio cilj?

VASILJ: – Molitvenu grupu osnovali smo u lipnju 1983. a cilj je bio jasan. Gospa je tražila mlade ljude koji su još bili slobodni, tražila je da posvetimo mnogo vremena tim susretima. Danas mi se čini da nas je vodila kroz školu molitve da bi svatko od nas otkrio svoj životni poziv, ili način na koji će moći konkretno služiti u životu.

VL: Koliko vas je bilo u molitvenoj grupi?

VASILJ: – U početku nas je bilo 60-ak, a na kraju 30-ak. Program je bio zahtjevan pa je većina brzo odustala. Trebalo je moliti triput na tjedan po sat i pol, a poslije

je Gospa tražila još dodatna dva-tri sata osobne molitve na dan, post...

VL: Kad je molitvena grupa prestala djelovati?

VASILJ: – Nije to završilo određenog dana. Može se reći da je iskustvo nakon osam godina u molitvenoj grupi postajalo sve rjeđe. Ne mogu reći ni da taj posljednji put i postoji, jer postoji i dar i darovatelj. Znači, molitvena grupa postojala je intenzivno osam godina.

VL: Vi ste, dakle, u tih osam godina Gospin glas čuli svaki dan?

VASILJ: – Ponekad je to bilo i više puta na dan, nije bilo određenog ritma kao što je to kod ostalih vidjelaca.

VL: Mislite li da su međugorska ukazanja veliki Božji plan za čovječanstvo?

VASILJ: – Vjerujem u veliki Božji plan, ali ne mora uvijek biti riječ o strašnim stvarima. Bog je otac koji nas ljubi i nije nas Gospa došla plašiti. Jedna od njezinih prvih poruka vidiocima jest – s vama želim biti u nebu. Ona kao majka žudi da uvijek bude s nama. U svijetu je puno zla, to se ne može negirati, ali reći ću nešto što će vas možda šokirati: naši grijesi, naše manjkavosti zapravo su sitnice u moru Božje ljubavi. Bog je tako beskonačan i ne vjerujem da postoji tako veliko zlo koje može ugroziti njegovu ljubav.

VL: Zašto se onda Gospa ukazuje ovoliko dugo u Međugorju i zašto na ovakav način?

VASILJ: – Mislim da ono što je izvanredno na neki način treba postati uobičajeno. Bog je s nama, zove se Emanuel i mi bismo trebali živjeti onako kako su živjeli Adam

i Eva, u Božjoj prisutnosti. Prvi je čovjek tako živio. Bog je svaki dan razgovarao s njime, šetao se s njime u raj. Mislim da je Međugorje djelić raja. Za mene jest. Tako bismo svi mogli okusiti kako ćemo živjeti kroz taj svakidašnji susret s Gospodinom.

VL: Zašto se međugorska ukazanja bitno razlikuju od ostalih?

VASILJ: – Vjerujem da se nisu promijenila ukazanja, nego se promijenio čovjek. Međugorje je puno mistika, tamo je većina ljudi duboko doživljavala Boga. Vjerujem da se nalazimo u određenom vremenu koje Stari zavjet i spominje – vaši će mladići i starci imati viđenja. Možda smo u povijesnom trenutku kada puno srđaca može prihvatiti tu poruku. Danas nema toliko razlika u duhovnom smislu čak ni između laika i redovnika. Vjerujem da se u Međugorju događa baš ono što sv. Pavao opisuje: pojavljuje se novi čovjek, nema više razlike između ljudi. Bog se daruje svima.

VL: Imate li i danas iskustvo lokucije?

VASILJ: – Nemam onako kao nekad.

VL: Kad je to prestalo?

VASILJ: – Trajalo je do 1995. godine. Ne znam bih li još uvijek bila sposobna takvo što slušati. Vjera se promijenila, postala je puno konkretnija, riječi su pretočene u djela. Sve ono što je Gospa govorila sad imam priliku živjeti.

VL: Kad ste upoznali supruga Massimiliana Valentea?

VASILJ: – Čini mi se 1997. godine.

VL: Kad ste se odlučili za brak?

VASILJ: – Mislim 2000. godine, a vjenčali smo se 2002. godine u Međugorju.

VL: Jeste li razmišljali o tome da se zaredite?

VASILJ: – Razmišljala sam i to željela, ali vjerujem da je Bog za mene imao ovo.

VL: Mnogi svećenici prigovaraju vidiocima zbog toga što su se svi odlučili za brak. Nekima je to čak dokaz protiv međugorskih ukazanja?

VASILJ: – To je žalosno i zabrinjavajuće. Ti ljudi uopće nisu svjesni u kakvom svijetu živimo. Sveti Otac Ivan Pavao II. piše u *Familiaris consortio* da je obitelj mjesto borbe između zla i dobra. Danas nije problem to što su sjemeništa prazna, nego to što je čovjek prazan. A prazan je zato što je izgubio svoj poziv, svoju bit. Mislim da Gospa dolazi obnoviti tu sliku obitelji jer ako se ne obnove obitelji, teško će se obnoviti duhovni život.

(Prenijeto iz Večernjeg lista)

KRUNIDBENO NEBESKO SLAVLJE

Sebi možemo predočiti: bijaše to najsvečaniji dan u nebu. Isus svoju Majku dovodi u nebesko kraljevstvo da bude Kraljica neba i zemlje. U susret su joj požurili stanovnici neba. Cijela postrojba nebeskih duhova, patrijarsi naše vjere, sveti proroci... Korovi anđela, arkanđela, kerubina i serafina naizmjenice i zajedno izmjenjivali su pjesme radosti u ljepoti koju oko ljudsko nije vidjelo niti uho čulo.

s. Lidija Glavaš

Čekali su Kraljicu. Marija je uznesena dušom i tijelom na nebo. Prelijepa, blagoslovljena, najsvetija i najsretnija među ženama, nazaretska Djevica ulazi u nebo da bude okrunjena nebeskom kraljevskom krunom, da bude vladarica i anđelima i ljudima, da bude kraljica na nebu i na zemlji. Ona je jedino zemaljsko biće koje je do kraja vršilo Božju volju i jedina dušom i tijelom uznesena u slavu Boga Oca, Sina svoga Isusa zaogrnutu u ljubav Duha Svetoga.

Majka Isusova tijelom i dušom uznesena na nebo

Crkveni oci u zanosu duha gledali su taj događaj kojemu se radovalo cijelo nebo i zapisali svoja iskustva kroz razmišljanje koje je Crkva uzela kao svetu baštinu. Tako je otac Teodozije Aleksandrijski iz 6. stoljeća, u jednoj svojoj propovijedi prikazao Krista koji sjedi s desna Ocu svome na nebesima i traži svoju Majku: »Kako si mogla čekati, o Majko sva lijepa, ti koja si ostala na zemlji, umjesto u nebu nad nebesima? Moje pravo boravište, moj Otac i Duh Sveti žarko te žele. O Majko moja draga, ustani, podimo oдавde tamo! Moj živi Otac i Duh Sveti, izišao iz Života, potiču me da te dovedem k njima jer ti si nosila jedinstvo moje božanske naravi koja je počinula u tebi«. I dodaje Teodozije o čežnji Majke za Bogom koja govori: »Dođi k meni, ti koji si ljubav moje duše... čijoj se prisutnosti klanjam!« Na kraju Krist poziva svoju Majku na tjelesno uznesenje: »Ustani iz svojega počivališta, o sveto tijelo koje bi za me hram, uzmi ovu dušu koja bi za me šator kroza sve dane! Ustani ti koja si slobodna! Nosi svijetu tu slobodu po kojoj sam stekao cijelo svoje stvorenje!« Tako je Marija uznesena ne samo radi Boga nego i radi nas.

Da, Bog je poslao svoga Sina Isusa na zemlju da zemlju svojom krvlju otkupi, da čovjeka ozdravi od izгона edenskog i sva-

George Bertel: Marijino uznesenje

Kada se u vratolomijama ovoga svijeta nađemo, kada nas zapljusnu valovi nemira, nesigurnosti i svakoga jada te nam vid potamni da Sunca ne gledamo, ti si tada, Majko, ona predivna dûga koja dijeliš od nas oblake neznanja i daruješ nam sunčanu ljepotu života. Oh, kako si blaga, kako si mila, kako si slatka, Djevice Marijo!

koga drugog grijeha, da ga na kraju u radosti svojoj dovede u nebeski raj. Tako se očitovala ljubav Božja.

I evo, Majka Isusova, Djeвица nazaretskog kraja, pridružila se svom uskrsnom Sinu. To su kršćani prvih stoljeća istinski vjerovali. Oni su zato častili njezin prazni grob u Jeruzalemu, gdje je kasnije podignuta crkva usnuća Presvete Bogorodice. Na Zapadu se slavi već od 7. stoljeća. A kao vjersku istinu da je Majka Isusova tijelom i dušom uznesena na nebo Katolička Crkva je proglasila 1950. godine.

Pravi uzor vjere i ljubavi za Crkvu

Zemlja je od svoga postanka znala da je Nebo ljubi. Marija uznesena na nebo, kao prva vjernica Isusova na zemlji, svjedočit će Nebu da ga zemlja ljubi. Jer ona je bila i

jest radosna vijest ljubavi zemlje i Neba. I sada nas povezuje, spaja, ujedinjuje. Tako Nebo živi na zemlji, a zemlja žudi za Nebom i živi nadu budućeg života u Nebu.

S proslavljenom Majkom Isusovom ostvarilo se ono što će se dogoditi sa svima nama na koncu svijeta. Ona je pravi uzor kršćana po svojoj vjeri jer je svim srcem vjerovala da će se sve ispuniti kako joj je Božji glasnik navijestio. Vjerovala je da Bogu služiti znači kraljevati. Tako je živjela i služila, Kraljica neba i zemlje. Svojim potpunim pristajanjem uz Očevu volju i uz vjernost poticajima Duha Svetoga, Presveta Djeвица pravi je uzor vjere i ljubavi za Crkvu (usp.LG 53).

Marijo, ti si ponos roda ljudskoga! Ti si ponos roda kršćanskoga! Potom, ti si Kraljica roda hrvatskoga! Najčistija si od svih žena bez ljage grijeha edenskog raja! Bla-

goslovljena si među ženama roda ljudskoga jer si nam Boga rodila! Najveća si supatnica s ranama i patnjama Sina svoga Isusa i svakog čovjeka ovoga svijeta! Neizmjerena ljubav si, Marijo, koja u srcu svome nosiš sve nas! Majka si nad svim majkama, kojoj s osmijehom ili suzama možemo doći i biti sigurni da ćeš nas razumjeti i utješiti. Majka si pred koju iznosimo svoje slabosti da ih prineseš Sinu svomu već oproštene! Ti si zvijezda koja nam pokazuje put i vodi nas Isusu!

Kada se u vratolomijama ovoga svijeta nađemo, kada nas zapljusnu valovi nemira, nesigurnosti i svakoga jada te nam vid potamni da Sunca ne gledamo, ti si tada, Majko, ona predivna dûga koja dijeliš od nas oblake neznanja i daruješ nam sunčanu ljepotu života. Oh, kako si blaga, kako si mila, kako si slatka, Djevice Marijo!

U SUNCE ODJEVENA

S. Dominika Anić

Sveti Ivan u 12. poglavlju Knjige Otkrivenja govori o veličanstvenom znaku - *Ženi obučenj u sunce, s mjesecom pod njezinim nogama i vijencem od dvanaest zvijezda na glavi. Ona svojom petom satire glavu Zmiji koja uvijek simbolizira napast i zlo.*

Znakovi koji okružuju ovu Ženu, novu Evu, imaju posebno značenje. Sunce, mjesec i zvijezde simboli su svjetla. Marija kao zemaljsko stvorenje okružena je nebeskim stvarnostima, s njima je u intimnom kontaktu, oni je okružuju, prožimaju, s njima se sjedinjuje, ali je pri tome ne poništavaju. I dalje ona ostaje žena i majka, stvorenje a ne božanstvo.

Onoga trenutka kad ju je pohodila Božja Riječ i ona izrekla svoj pristanak uz Božji plan, obukla se u sunce, postala je svjetla, blagoslovljena među ženama, kako joj je klikkala njezina rodica Elizabeta.

Svjetlost života

Svjetlost u koju se Marija obukla dolazi od Isusa koji je, kako sam reče, *svjetlo svijeta*. O tom svjetlu kliktao je i starac Šimun kod Isusova prikazanja u hramu, govoreći: *Sad možeš, Gospodine, otpustiti slugu svojega da, prema riječi tvojoj, ide u miru, jer mi oči vidješe spasenje tvoje, koje si pripremio pred licem svih naroda, svjetlo na rasvjetljenje naroda i slavu naroda tvoga* (Lk 2,29-32).

Svjetlost kojom je Marija okružena i koja prethodi njezinim ukazanjima, kako nam vidioci svjedoče, svjetlost je koja simbolizira svjetlost života. Ona dolazi kao majka koja rađa i štiti život. Majci je uvijek stalo do sretnijeg života svoje ljubljene djece. I zato nas želi dovesti do Svjetla, do Isusa, kako bismo mogli svijetliti kao *svjetlila u svijetu čuvajući Riječ Života*.

U toj Riječi koja je bila u početku, nalazi se život svega što živi. A život je ljudima svjetlo (Iv 1,4). To Svjetlo u Riječi ili Riječ u Svjetlu nastanila se u Marijinu krilu kao živi Bog. I ona nam želi pomoći da mu se približimo, da mu povjerujemo.

Svjetlost - govor o Bogu

Svjetlost je možda i idealna slika govora o Neizrecivom, o Bogu.

Ona je nevidljiva, a sve čini vidljivim. Lako se posvuda širi, ali pri tome nije na-

El Greco: Gospina krunidba

Svjetlost kojom je Marija okružena i koja prethodi njezinim ukazanjima, kako nam vidioci svjedoče, svjetlost je koja simbolizira svjetlost života. Ona dolazi kao majka koja rađa i štiti život. Majci je uvijek stalo do sretnijeg života njezine ljubljene djece. I zato nas želi dovesti do Svjetla, do Isusa, kako bismo mogli svijetliti kao *svjetlila u svijetu čuvajući Riječ Života*.

silna. Majka i Kraljica Mira donosi nam to istinsko Svjetlo koje rasvjetljuje svakoga čovjeka, ali ga ne nameće na silu. Ono je tu kao stvarnost koja razgoni svako nezna-

nje i pogreške iz ljudske duše, kao put koji je, istina, težak, ali siguran. Marija nam taj put pokazuje, ali nikada ne vrši prisilu nad slobodom našega izbora. Štoviše, govorila

Ne može se svjetlo nametnuti onome tko više ljubi tamu. Takav će uvijek nastojati gasiti svjetlo, zatomiti ga, proširiti tamu da se ne bi razotkrila djela zla. Jer zlo ne trpi da bude osvjetljeno. Ono pred svjetlom nestaje.

nam je: *Draga djeco, ja se klanjam pred vašom slobodom.*

Ne može se svjetlo nametnuti onomu tko više ljubi tamu. Takav će uvijek nastojati trnuti svjetlo, zatomiti ga, proširiti tamu da se ne bi razotkrila djela zla. Jer zlo ne trpi da bude osvjetljeno. Ono pred svjetlom nestaje.

Iskustvo susreta sa Svjetlom istodobno je i ulazak u proces preobrazbe u kojem nam se svjetlo daje u sve većem stupnju i na sve bogatije načine.

Slikovito rečeno - ako u sobi upalimo malu svijeću, vidjet ćemo samo onoliko koliko svijeća osvjetljava. Ali ako upalimo veliki, jaki reflektor, onda ćemo moći vidjeti i najmanje zrnice prašine koje se nalazi na stolu ili ormaru.

Što smo bliže svjetlu, bit ćemo jače osvjetljeni. Što smo bliži Bogu kao izvoru svjetlosti, lakše ćemo vidjeti prašinu na svojoj duši i manje ćemo imati potrebu zagledati u slabosti drugih. Imat ćemo što čistiti kod sebe, u «svojoj kući».

Davno je još Platon imao iskustvo svjetla kao sunca i dobrote, do kojega je put mukotrpan i bolan, ali koje, kad se čovjek jednom susretne s njim, sve čini drugačijim. U drugačijem smislu, da sve vidi onakvim kakvo jest, u istini. Onako kako Bog sve vidi.

Svjetlost nema neprijatelja

Kad kažemo svjetlo, odmah pomislimo i na mrak kao suprotnost svjetlu. To je, do duše, istina. Ali je i istina da svjetlost nije suprotnost mraku. Isto onako kako je zlo suprotnost dobru, ali dobro nikada nije suprotnost zlu. Svjetlo se nikada ne bori protiv mraka, ali ondje gdje je svjetlo, mrak jednostavno iščezava.

To je velika pouka za nas ljude - da se nikada ne trebamo stavljati u izravnu borbu protiv zla i tame, nego samo da se primaknemo bliže Svjetlu. Ako je čovjek obučen u svjetlo u najširem smislu, u dobrotu, pravednost, istinoljubivost, radost..., onda kod takvoga tama i zlo nemaju što tražiti. Oni jednostavno nestaju.

Razmišljajući o svjetlu, fra Ante Vučković kaže: *Bog nema neprijatelja. Postoje, do duše, neprijatelji Boga, ali Bog nema neprijatelja. On je, uči nas Učitelj, kao »sunce koje sja*

i dobrima i zlima i kao kiša koja pada pravednima i nepravednima» (usp. Mt 5,45).

Svjetlost je uvijek suverena nad mrakom. Tu nadmoć posjeduje u samoj sebi, bez ikakve borbe. Ona je slika Boga nevidljivoga i neizrecivoga, koji iznad svih naših ljudskih borbi i razdora, iznad svih podjela i razvrstavanja, stoji kao Onaj u čijem svjetlu postoji sve što jest.

Nenasilnost svjetla

Mi možemo dobro zatvoriti neku prostoriju i u njoj stvoriti umjetnu tamu, ne dopuštajući svjetlu da uđe. Ali čim malo odškrinemo vrata ili zastor, čim se pojavi i najmanja pukotina, svjetlost ulazi. Ništa ne želi uništiti, ništa povrijediti, ničemu nauditi, ali se ipak probije i obasjava do malo prije mrkli prostor. I Bog u ljudske živote ulazi na sličan način, poput svjetlosti u zatvorene prostorije. Kroz male pukotine, kroz naše ljudske ranjenosti, kroz odškrinuta vrata...

Dovoljno je da samo na jednom mjestu popusti napor zatvaranja ili snaga bijega, pa da Svjetlo uđe u čovjekov život. Redovito se događa da Bog dolazi baš u našim životnim «napuknućima», u teškim razočaranjima i slomljenostima. Sjećam se jedne žene koja je rekla u svome bolnom iskustvu: «Morala sam izgubiti sina da bih došla do Boga.» Nekada je dostatan jedan susret, samo jedna riječ, iskustvo dobrote, da se čovjek osjeti kao obučen u svjetlo. Spasonosni su ti naši životni «procijepi», ta «napuknuća» koja nas osvjetle iznutra i pomažu nam susresti se sa sobom. Istinska spoznaja, osvjetljenost duše, dovodi do obraćeničkog zaokreta.

Međugorje je prepuno ovakvih iskustava. Svjetlost u koju je obučena Žena i Majka doprla je do mnogih koji su ovdje došli sa svojim životnim raspuknućima, promašajima, besmislima...

Kad se oči duše jednom susretnu sa svjetlom, one više ne umiju stajati i gledati u tami - iako to može biti dug proces, jer očima naviknutim na tamu treba određeno vrijeme da se naviknu na svjetlo. Zato nas Majka upućuje na Isusa koji kao svjetlost jarka osvanjuje svima koji u mrklom kraju smrti obitavaju.

PREMA SVJETLU

Neka mi kratkoća zemaljskih dana
Dobrotom blagoslovljena bude
Neka životni put samoće i blizine
Sputništvo s Tobom prati

Ne dopusti mi odveć prionuti
Za krhki prah mojih nogu
Svjetiljci mojoj nadolijevaj uvijek nova ulja
Iz svoga vrča milosti i dara

Neka svakom mom danu, svakom mom dahu
Sjeme dobrote dopane
Koračajući u tami svojoj ili mrakom okružena
Da Svjetiljku ne zagubim Tvojou
Da poraz svaki novu šansu mi daje
Da Svjetlo propustim u noć moju crnu
A Ti u zauzetosti svojoj za običnost moju
Ne izgubiš strpljenje kako ja to činim

U sunce me radosti obuci
I neka Tvoja Riječ
Svjetiljka nozi mojoj bude
I Svjetlo u susretima mojim

KAKO DOŽIVLJAVAM(O) MEĐUGORJE

mons. Eduard Perić

Od trenutka kad sam počeo pisati o Međugorju - bilo je to godine 1998. - stalno osjećam želju: čitati, provjeravati, utvrđivati činjenice vezane uz blagoslovljena događanja u ovom mjestu. Doista blagoslovljena, jer mnoštvo hodočasnika sa svih kontinenata, svih boja i rasa, svih uzrasta i zanimanja, muškaraca i žena, mladića i djevojaka, ne prestaju dolaziti u Međugorje.

To impresivno i šaroliko mnoštvo predstavlja cijelo čovječanstvo, i još više - samog čovjeka kao takvog - sa svim njegovim svojstvima, prednostima, slabostima, potrebama, težnjama, strjepanjama, bolima, nemirima, strahovima, nedorečenostima, razočaranjima i nadama. U Međugorju se čovjek, dakle, predstavlja autentičnim - onakvim kakav on uistinu jest. Tu se pridružuje drugima, sebi jednakima, i s njima se zajednički susreće s naj-sudbonosnijom istinom o sebi.

Što privlači tolike hodočasnike?

Pišući o tome, Joža Prudeus s pravom primjećuje, pita se i razmišlja:

«Koja je to privlačnost Međugorja što privlači podjednako mlade i stare, zdrave i bolesne, vjerne i nevjerne? O čemu, upravo na ovome mjestu, jedan uz drugoga razmišljaju priprosti i neuki; meditira filozof, promišlja teolog, umuje sveučilišni profesor... Koji je svjetski skup, seminar, simpozij mogao privući sadržajem tolike različite, a da svima bude jezik razumljiv i tema bliska? Nekima teže razumljiva, teže prihvatljiva, ali svima ljudski prisna i iskrena.»

Došavši u veliku kotlinu Međugorja, ljudsko oko ostaje ponešto razočarano. Ne dočekuje ga velika bazilika kao ona u Lourdesu ili u Fatimi, nego samo jedna velika, ali ni po čemu izrazita seoska crkva. I s pravom se u prvom trenutku hodočasnik može zapitati što tu ima posebnog u usporedbi s drugim manjim ili većim svetištima posvuda po svijetu. Dugi redovi malih trgovina koje posvuda niču kao gljive poslije kiše i koje na prodaju nude razne nabožne predmete: krunice, kipove i kipi-

će, sličice i medalje. Pa toga doista ima posvuda po svijetu, negdje više negdje manje. Zar samo to?»

«Što ih privlači? Opet moramo u čudu» - nastavlja J. Prudeus - «zar po kamenu razbacana seoca međugorske župe Međugorje, Bijakovići, Vionica, Miletina i Šurmanci mogu biti dostatnim razlogom da se netko uputi preko oceana? Nikad čuli za ta mjesta; čak im i imena s mukom izgovaraju. Zar običan krajolik s tu i tamo rastrkanim vinogradima, mukotrpnim obrađenim poljem i šumarkom u dolini, uokviren kamenim brdima, toliko privlači da se odluči proći i zaobići ljepše predjele i ovamo stići?»

Neobičan mir

«Zašto su stigli ovamo u ovaj tako običan, tako svakidašnji kraj? No uskoro u zraku počinje osjećati nešto neopipljivo, ali stvarno. Oko sebe osjećaš neki neobičan mir i mirnoću. Gledajući oko sebe, na licima ljudi zapažaš ozbiljnost i svjetlo koje nikada nisi vidio, iz njih prosijava nešto nikad do tada viđeno. U tvom srcu počinje klijati nešto novo i drugačije. Počinješ osjećati jednu prisutnost i do sada nepoznatu slatkoću.»

U Međugorju te prima Marija

«Zanimljivo, ali stvarno: u Međugorju se gotovo svakodnevno i u svako godišnje doba mogu vidjeti ljudi svih rasa, svih jezika, svake dobi i spola, svih zvanja.

Zaista čudno. Ovamo pristižu brojni kojima je vrijeme dragocjeno: poslovi, poslovi, poslovi. Oni koji se svakodnevno informiraju o važnim stvarima u tisku, s radija i TV ekrana, internetskih stranica te luče

bitno od sporednoga. Zar nisu sve saznali iz novinskih izvješća? Što je njih ponukalo da u zgusnutom kalendaru svojih poslovnih obveza rezerviraju vrijeme za putovanje u Međugorje? Zrakoplovom, brodom, autobusom. Dio puta pješice obvezno.»

Pa ipak i nije čudno da toliki dolaze u Međugorje. U to mjesto uselila se Marija.

«U Međugorju je Marija koja ti dolazi ususret, koja te prima i koja ti zahvaća srce a da toga nisi ni svjestan. Nisam upoznao nikada ni jednog - piše talijanski svećenik o. Livio Fanzaga - koji bi se pokajao što je poduzeo ovo dugo i naporno putovanje. Tu su, naprotiv, tolike osobe koje, premda obitavaju na tisuće kilometara odatde, a ne mogu izdržati da budu daleko više od jednog mjeseca.»

Sve ih privlači ljubav nebeske Majke koja ih majčinskom nježnošću, upornošću i ustrajnošću dovodi do doživljenog susreta s Utjelovljenom Ljubavlju i zato dolaze ponovno i ponovno. I ta ljubav koju doživljavaju u Međugorju i s kojom se vraćaju u svagdašnji život, budi u njima, s jedne strane, golemu nadu koja razgaljuje dušu, goni tmaste oblake s obzorja, oslobađa od osamljenosti, tjeskobe, straha i besmisla života, a s druge, pruža neobičnu sigurnost da ponovnim dolascima nikako ne će doći do duhovne zasićenosti nego, naprotiv, do još veće otvorenosti prema vječnim vrjednotama koje obogaćuju njihovu svakidašnjicu.»

Mjesto susreta u nadi

«Međugorje je, dakle, mjesto susreta u nadi. U njemu, naime, zboruju ljudi koji se nadaju, svjesni da znaju u što vjeruju i na koga se oslanjaju. Ta ih nada sjedinjuje u sigurnu očekivanju da njihova mogućnost prijeđe u stvarnost, upravo kao pupoljak u lišće, cvijet u plod; da se njihovo raspadljivo obuče u neraspadljivost i ovo smrtno obuče u besmrtnost (1 Kor 15,53). Međugorski su hodočasnici svjedoci i vjesnici nade cijelom svijetu.»

Kada čovjek o tome čita, kada o tome smireno i trijezno razmišlja, s pravom i s čuđenjem se pita: Je li to moguće? Ma, je li moguće da Gospa dolazi i dolazi u Međugorje već više od četvrt stoljeća? Doista, «u odnosu na druga ukazanja, na tradiciju ukazanja», za kardinala državnog tajnika Svete Stolice Tarcisia Bertonea, «to je veliki problem, određena anomalija», jer «to je pojava koja se ne može izjednačiti s drugim marijanskim ukazanjima koja imaju

svoju crtu, svoju parabolu. Započnu i svrše poput božanskog meteora». Ovdje je doista posve drugačije. «Od 1981. do danas Marija bi se ukazala desetke tisuća puta». Neobično, izazovno, gotovo neshvatljivo i stoga posve razumljiv vrlo oprezan stav Crkve, stav Majke i Učiteljice, koja bdije, promatra i ne žuri u donošenju konačnog pravorijeka, držeći se izjave iz Zadra biskupa iz bivše Jugoslavije od 10. travnja. 1991., «koja ostavlja otvorena vrata za buduća istraživanja» (kard. Bertone).

«Utvrdjivanje istinitosti će se, stoga» - nastavlja kardinal državni tajnik - «nastaviti».

I kako će se u takvoj situaciji ponašati vjernici? Ići ili ne u Međugorje?

Isti kardinal, najbliži suradnik Svetoga Oca, koji je godinama bio i njegov najbliži suradnik kao tajnik Kongregacije za nauk vjere, daje i posve jasne upute:

«U međuvremenu su dopuštena privatna hodočašća s pastoralnom pratnjom vjernika. Na kraju, svi katolički hodočasnici mogu ići u Međugorje, mjesto marijanskog kulta gdje je moguće izraziti se u svim oblicima pobožnosti.» Smjernice su ovo istaknute još 1998. godine u odgovoru Kongregacije za nauk vjere, i sada evo u najnovije vrijeme one su još jednom potvrđene. Izlaže ih kardinal u svojoj knjizi *Posljednja fatimska vidjelica. Moji razgovori sa sestrom Lucijom*, a knjizi je predgovor napisao sam papa Benedikt XVI. I te ponovljene smjernice me ohrabruju da idem, da promatram, da primjećujem i registriram izvanredne i na drugim mjestima neuobičajeno velike duhovne plodove koji me upućuju na zaključak: *U Međugorju je preko Gospe Bog na djelu.*

Eto, tako ja doživljam Međugorje. Tako ga doživljava i najveći broj hodočasnika, pa i onih koji su došli i iz same znatiželje. Ne, ni u kojem slučaju ne želeći prejudicirati sud Crkve, ja bih istaknuo još jedan svoj stav, jedno svoje razmišljanje:

Tajna naše svete vjere

Nisam matematički tip i matematika mi nikada za osnovnog i srednjeg školovanja nije dobro išla, no i uza sve svoje nedostatke u tom pravcu mislim da ne griješim kada kažem da je $365 \times 44 = 16\ 060$. O čemu se radi? Svećenik sam već 44 godine i ako sam samo jednom dnevno prikazao svetu Misu, onda sam kroz svoj svećenički život 16 060 puta izgovarajući riječi posvete, dozvao Isusa na oltar, 16 060 puta kruh je postao Tijelo Kristova a vino Krv Kristova. Doista veličanstve-

na tajna vjere. I dolazio je Isus pod prilike kruha i vina kada sam slavio svetu Misu u župnoj crkvi kao i u katedrali, u privatnoj kapelici i u bolesničkoj sobi, u bunkeru na prvoj crti bojišnice i u vojarni; tajna vjere se odvijala gdje god sam služio svetu Misu: i u Hrvatskoj i izvan Hrvatske, i kada sam riječi posvete izgovarao na starohrvatskom ili živom hrvatskom jeziku, i na talijanskom i na njemačkom i na latinskom ili na španjolskom. Doista tajna vjere. **Doista, najveća tajna naše svete vjere!** I niti jedan dobar vjernik ne sumnja u stvarnu Isusovu prisutnost pod prilikama kruha i vina u svakoj svetoj Misi. Zar ima veće tajne, zar ima većeg čuda u povijesti čovječanstva!?!

Snimio Franjo Sušac

I kada u ovom svjetlu razmišljam o tome da Gospa dolazi već 26 godina, određenim vidjelicama svaki dan, a drugima ne tako često, ali dolazi, i kažu oni: dolazit će im čitavog života, to je za mene koji vjerujem u Gospu, u Njezinu majčinsku skrb, Njezinu zauzetost za grijehom ugroženu djecu manje čudo, daleko manja tajna vjere od svakidašnjih dolazaka Njezina Sina na oltar *ne na riječi nekolicine svećenika, nego svakog svećenika, SVAKODNEVNO NA*

RIJEČI TISUĆA SVEĆENIKA po čitavoj kugli zemaljskoj.

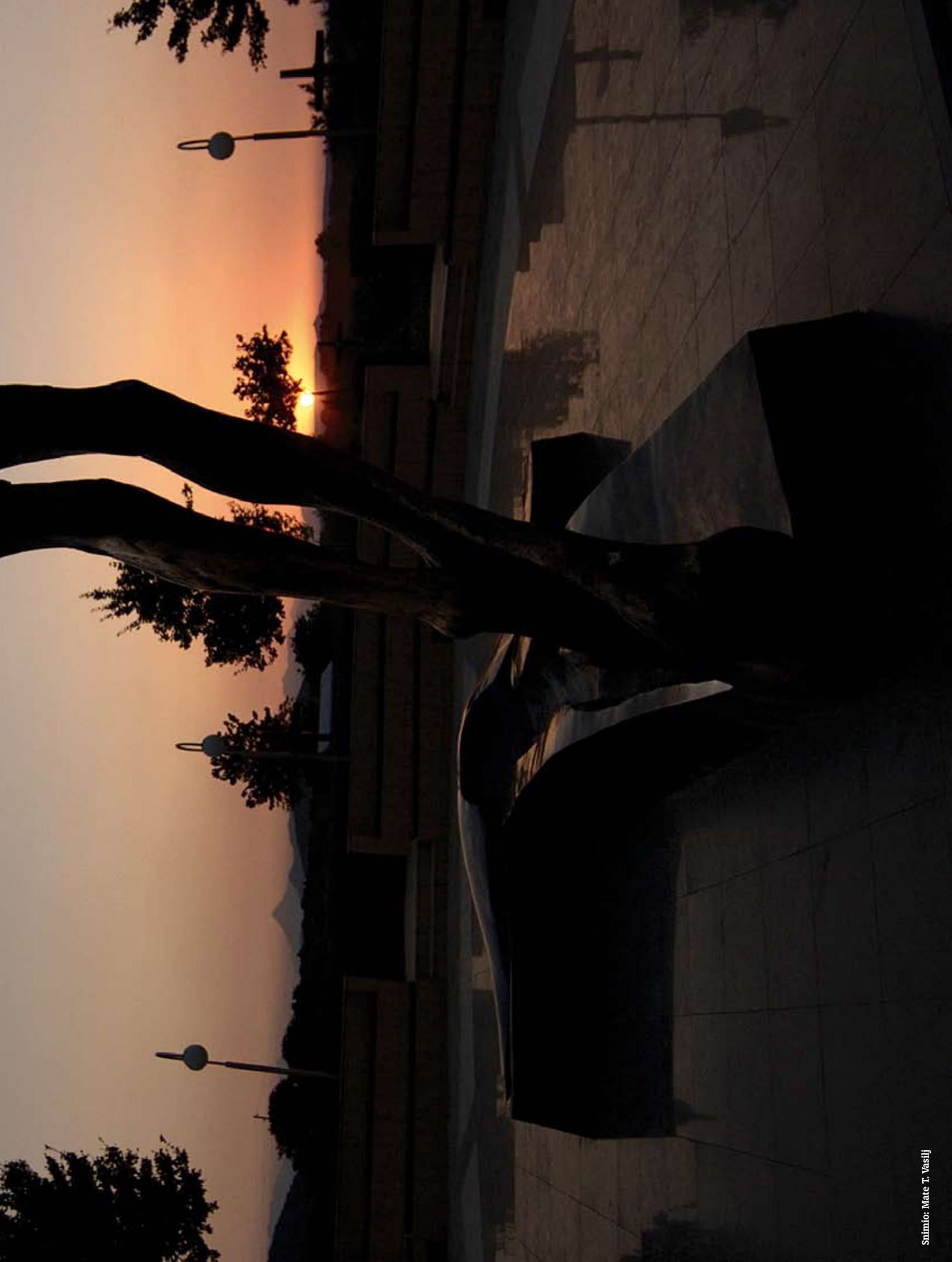
Dolazeći u Međugorje, promatrajući hodočasnike, posebno slušajući njihove često doista obraćeničke ispovijedi, slušajući brojna njihova pozitivna duhovna iskustva, iskustva koja traju po svojim plodovima već godinama, onda mogu zaključiti: *Međugorje doživljam(o) kao konkretnu Gospinu prisutnost u ovom mjestu, mjestu istinskog «marijanskog kulta gdje je moguće izraziti se u svim oblicima pobožnosti», tamo doživljam opipljivo ostvarenje one već svima poznate izreke: Po Mariji k Isusu.*

Mladi hrle u Međugorje

«Odgovornima u Crkvi ostavljam da i dalje prosuđuju i proučavaju događanja u Međugorju i oko njega i sigurno će svanuti dan kada će se očitovati konačni sud Crkve. Razumljivo je da je crkvena hijerarhija oprezna i stoga što je najodgovornija, ali je i najpozvanija pratiti, istraživati, usmjeravati i vrjednovati sva događanja vezana uz fenomen Međugorja». Tako razmišlja u zadnjem broju *Glasnika mira* salezijanac don Mirko Barbarić, mislim da tako razmišljaju i stotine svećenika koji ponovno i ponovno dolaze u Međugorje sami ili kao pastoralna pratnja hodočasničkom mnoštvu, i onih 630 svećenika koji su početkom srpnja obavljali duhovne vježbe u Međugorju, tako razmišljaju i brojni crkveni dostojanstvenici čije sam izjave naveo u knjizi *Crkveni pastiri o Međugorju*. Onima koji još nemaju svoj određen stav savjetovao bih samo: dođite, vidite i sami doživite izvanrednu Gospinu nazočnost u ovom mjestu - vjerujem da se ne ćete pokajati.

Mladima, čini se, to nije potrebno govoriti. Oni u Međugorje hrle u svako doba godine. U Međugorju tisuće i tisuće mladih provode božićne blagdane, u predragom Gospinom ozračju završavaju Staru i počinju Novu godinu; dolaze čim dulji proljetni dani pozivaju na promatranje prirode koja se budi iz zimskog sna; dolaze da u njemu proslave blagdan Uskrsa; dolaze čim im završi obvezna školska nastava; tisuće i tisuće svih boja, uzrasta i rasa dolaze na veličanstveni ljetni molitveni susret – Mladifest; penju se vedri padinama Križevca na blagdan Uzvišenja svetog Križa; vidi ih se tijekom cijele godine i na Brdu ukazanja i na Križevcu, u crkvi i oko crkve, s krunicom u ruci i posebnom radošću na licu. U Međugorju se mladi osjećaju KOD KUĆE. No o tome drugi put.

Štirnjo: Matej Vasilič

POVIJEST BOGA S LJUDIMA - SRŽNA PITANJA NAŠEGA ŽIVOTA U MISLIMA BENEDIKTA XVI.

fra Tomislav Pervan

Tijekom minulih dviju godina, ali i kroz sav svoj dosadašnji intelektualni trud koji je uložio u pronicanje kršćanske vjere i objave, poglavito pak osobe Isusa Krista, današnji Papa naglašava stalno sržna pitanja koja se tiču vjere, svijeta, čovječanstva, njegove budućnosti.

Za putovanja u Južnu Ameriku naglasio je kako je taj kontinent *kontinent nade*, koji treba postati i *kontinentom ljubavi*. Temeljno je pitanje: Ako je istina ono što tvrdi Novi zavjet, ako je istina da je Bog postao čovjekom, ako je istina da vjernik na Kristovu licu promatra lice samoga Boga, ako je istina da Crkva prenosi stoljećima i naraštajima poruku o Bogu koji se utjelovio i postao čovjekom, ako je istina da je Crkva sa svojim sakramentalnim životom Kristovo živo Tijelo, onda - prema Pavlovim riječima - nema ničega što ne bi bilo *novo*, apsolutno novo u svijetu, u stvorenju. Križ je ono čvorište, prazni Isusov grob je u doslovnom smislu 'maternica', mjesto rađanja novoga čovjeka, novoga stvorenja koje zauvijek uvodi u novi život, rađa novi život, preobražava postojeću zbilju. Minula je duga noć čovječanstva, na križu je pokopana, na Uskrs je zasjalo novo svjetlo. Kršćanstvo je svanuće, ono je pramazorje prema novome Gospodnjem dolasku.

Ključne riječi kršćanske predaje

Krist je *put, istina i život*. Pred tu istinu Novoga zavjeta, istinu iz Isusovih usta, stavlja i s njome suočava Papa cijeli svijet. Njemu nije naporno, on se ne umara tu istinu i poruku stalno ponavljati i naglašavati. Ne bavi se Papa politikom, pa ni čistom teologijom kao znanošću, ne teži za senzacionalnim ili medijskim efektima, spektakularnim nastupima, *masmedijima*, koji žele zadovoljiti samo površinski sloj prenadražene i prezasićene suvremene publike koja traži kruha, zabave i igara, vajno *panem et circenses*. Papa ne trubi slavodobitno u trublju jer nema vremena ni mjesta za slavlje, nego treba na posao. Istodobno, ne poziva on na povlačenje u nekakav privatni osobni kutak, sferu, nekakvu duhovnost za vlastitu samodopadnu porabu. Jer prema njegovim riječima kršćanstvo nije religija, nego stil ži-

vota, vidik zbiljnosti u kome čovjek živi, a sve se da svesti na dvije odlučne riječi: **Vjera i nasljedovanje!**, ili pak drugim riječima, povijest Boga s čovječanstvom. Te ključne riječi kršćanske predaje jasno nam vele kako vjera u Isusa Krista sadrži u sebi oblik života utemeljen na dvostrukoj zapovijedi ljubavi prema Bogu i prema bližnjemu.

U tome se sastoji i smisao raspre odnosa između vjere i razuma, raspre koju je sam Papa iznovice stavio u prednji plan. Nije riječ o čistoj apologetici, obrani vjere pred razumom. Diskusija odnosa između vjere i razuma u najužoj je svezi s njegovom enciklikom *Bog je ljubav*, temeljnom istinom kršćanstva. Božja ljubav sili kršćanina služiti svijetu, jer je kršćanstvo od bitne važnosti za svijet, povijest i čovječanstvo. 'Ljubav' i 'intellectus' nalaze se u veoma uskom surječju. Otvaranje vjere razumu i otvaranje razuma vjeri daju se sažeti u pojam 'caritas intellectualis', intelektualna ljubav. Kršćanstvo nije *ethos*, etika, moral, mjesto ili prostor komu bi zadaća bila oblikovati čudoredno biće, moralna čovjeka koji sebe smješta negdje izvan povijesti. Kršćanstvo služi gradeći i izgrađujući novoga čovjeka, a gradivo za gradnju uzima u cijelom čovjeku koji je Božja slika i prilika, Božji odljev, Stvoriteljevo umjetničko djelo.

Apsolutni prioriteti u kršćanskom životu

Sržna pitanja s kojima Papa suočava i s kojima se obraća za svojih javnih nastupa svoje slušateljstvo glase: "Što nam stvarno pruža Krist? Zašto bismo htjeli i tre-

bali biti Kristovi učenici?" - "Mi se nadamo u zajedništvu s Njime pronaći istinski život, život koji zaslužuje to ime!" Vjera u Krista i život s Kristom apsolutni su prioriteti u kršćanskom životu. To pak, nastavlja Papa, nije bijeg iz stvarnosti u nekakav duhovni svijet. Nego naprotiv, život s Kristom stavlja onoga tko ga živi pred novi upitnik: "Što je to 'stvarnost'?" I marksizam i kapitali-

zam su pokušali na to odgovoriti te su iza sebe ostavili opustošen svijet i duše, ponudili su krajnje porazne odgovore. I komunizam i kapitalizam "krivotvore stvarnost zakidajući je za temeljnu i time odlučnu stvarnost samoga Boga." Tko isključuje Boga iz svoga vidokruga, "krivotvori pojam 'stvarnosti' i može stoga svršiti jedino na stranputicama i podleći razornim receptima". A prva sržna poruka koju Crkva povjerava svijetu jest: "Samo onaj tko (s)poznaje Boga, (s)poznaje i stvarnost i može na nju odgovoriti na primjeren i zbilja ljudski način."

Papa na popušta nego sili na daljnje pitanje: "A tko poznaje Boga?" Jedino Bog poznaje Boga, samo njegov Sin, Bog od Boga, Svjetlo od Svjetla, koji je pravi Bog, poznaje Boga. Iz toga onda slijedi: "Ne poznajemo li Boga u Kristu i po Kristu, sva se stvarnost pretvara u neistraživu i neodgonetivu zagonetku." Bog je temeljna zbiljnost, Bog koji u Kristu ima ljudsko lice, Bog-s-nama, Bog koji je ljubav sve do križa. Poziv na ljubav čini od čovjeka istinsku Božju sliku. Čovjek postaje čovjekom i poznaje stvarnost samo u onolikoj mjeri u kojoj postaje osoba koja ljubi.

I napokon: "Što nam daje, što nam nudi vjera u ovoga Boga?" Vjera nam daruje Crkvu, vjera nas oslobađa od zatvorenosti u vlastito ja i uvodi u zajedništvo. Crkva je objava Božje prisutnosti društvu. Ona je njegovo mistično tijelo. Jer društvo "u komu nema Boga, ne može uopće postići nužno jedinstvo, ne može se složiti spram čudorednih vrijednosti, a isto tako nema ni snage kako bi - pa makar i vlastitim interesima usprkos - živjelo prema uzoru tih vrijednosti."

Susret sa živim Isusom Kristom

Crkva za Benedikta XVI. nije nekakva međunarodna etička agencija. Crkva se ne smije (po)trošiti u vlastitom aktivizmu. Ona je prozor kroz koji u sami svijet

te povijest svijeta puše sam Božji Duh i dah. Davno se još kardinal Ratzinger izrazio: "Trebamo nam ne većma čovječna, nego većma božanska Crkva." Jer samo Crkva do kraja prožeta Bogom i Duhom Božjim princip je i temelj, mjesto obnove vjere i čovjeka. To će reći kako promašuje svoje poslanje i gubi se ona Crkva koja misli da je moraju u njezinu djelovanju definirati konflikti koji su u nju uneseni izvana (primjerice iz sociologije) koristeći te konfliktne kao areopag ili arenu u kojoj pokušava tražiti svoj identitet.

Isus je pretkazao nepravdu svijeta i progone Crkve u svijetu. Ali je na kraju postavio i zagonetno pitanje: "Hoće li Sin Čovječji kad dođe ponovno na zemlju pronaći vjere na njoj?" (Lk 18,8). Benedikt XVI., nastupajući u Ime Kristovo, imajući ulogu pastira u Crkvi ovoga vremena, u svojim nastupima drammatizira stanje svijeta i Crkve.

Temeljno je pitanje suvremenoga čovjeka pitanje Boga, pitanje čovjekova vjerovanja. Pred kardinalima je Papa kazao uoči minuloga Božića: "Govoreći o Bogu i naglašavajući pitanje Boga nalazimo se upravo kod one točke o kojoj je riječ u svemu Isusovu navještaju za njegova zemaljskoga boravka među nama. To je sržnica njegova navještaja: Bog! Temeljna tematika njegova navještaja jest Božje kraljevstvo, Božja vladavina." Jer, u konačnici je riječ o tome da se svatko odvrati od sebe, od svoga *ega*, sebična i samodopadna te se izručiti Isusovu ljubavnom i milosnom pogledu, pogledu koji je poziv i upitnik! U središtu sve naše službe uvijek jest na prvom mjestu susret sa živim Isusom Kristom koji daje čovjekovu životu odlučni smjer.

Smisao života: slijediti Krista i nasljedovati Boga u ljubavi

Govor o Božjem kraljevstvu uvijek je bitna prepreka svim zemaljskim vlastima i gospodarenjima. Kraljevstvo se Božje događa ondje gdje Isus Krist gospodari, gdje vlada njegovo kraljevstvo *istine, pravde, dobrote, ljubavi i mira*. Krist koji nam se daruje u euharistiji te koji je među nama stvaran rađa u nama vjeru. To je isti Krist koji je nekoć među nama živio. To je isti Krist koji je kao Bog i čovjek u tajni Presvetoga Trojstva. Za naš ograničeni (raz)um nepredočiva misao, ali je otajstvo vjere. Čovjek u Bogu, u tajni Trojstva. Bog ne lišava, ne razodijeva Isusa Krista njegova čovječstva nego ga uzima u sebe. Božji Sin je kao Bog i čovjek istobitan s Ocem. Ljudsko je

pobožanstvenjeno, nestali su s pozornice svi drugi bogovi, nema ih, mrtvi su.

Zato Papa šalje sve na taj put prema Bogu-čovjeku, prema Isusu Kristu, prema Bogu ljubavi, prema onome čime se Papa stalno zanosio, naime, *caritas intellectualis*. Smisao života jest slijediti Isusa Krista, nasljedovati Boga u ljubavi. To ne dolazi izvana, to se rađa iznutra, to nas ne kljaštari, nego oplemenjuje. Bog dolazi uvijek iznova čovjeku „preko ljudi u kojima zrači, iz kojih isijava; svojom Riječju, u sakramentima, napose pak u euharistiji. U bogoslužju Crkve, u njezinoj molitvi, u živoj zajednici vjernika iskusujemo Božju ljubav, zamjećujemo Boga te učimo prepoznavati zajedništvo s Njime u svome svagdanu."

Budućnost jest onih koji idu za Gospodinom

Papa je stoga i dopustio nedavno, uvođenjem novoga misala nakon Sabora, dokinuti stari tridentinski oblik svete Mise. To je obogaćivanje, ne konzerviranje, to je liberalizacija u najboljem smislu riječi. Povratak prema *sakralnome*, usmjeravanje prema Gospodinu, prema onome tko dolazi s Istoka, slavljenje Svetoga i Presvetoga koji treba zahvatiti srce, dušu i život vjernika. Budućnost Crkve može doći samo iz snage onih koji su pustili duboko svoje korijenje u Gospodina, u puninu vjere i predaje. Ne dolazi budućnost od onih koji pišu recepte, od onih koji se prilagođuju trenutku u komu živimo, kojih je zadaća jedino kritizirati, smatrajući sebe nepogrješivim mjerilom u svemu; ne dolazi ni od onih koji idu laganijim, ugodnijim putem. Ne dolazi od onih koji se povode za modom, nego od onih koji idu za Gospodinom.

Sveci daju pečat svemu. Apostolska i misionska plodonosnost nije u prvom redu rezultat mudrih i promišljenih programa ili učinkovitih metoda u pastoralu, nego je to plod neprestane zajedničke molitve. Djelotvornost kršćanskih misija u svijetu pretpostavlja zajedništvo i jedinstvo svih u Crkvi. Misije su u Crkvi prije bilo koje aktivnosti svjedočanstvo i zračenje Duha Božjega. I zato Marija poziva na nasljedovanje upravo svetaca. Primjerice, tko gleda kako se plesači vrte u krugu, a ne čuje glazbu koja ples prati, ne će shvatiti ni kretnje ni cjelokupnu igru. Isto je i s našom vjerom. Vanjske kretnje i obrede mora pratiti nutarnje proživljavanje, glazba duha, molitva, predanje, izručenje Gospodinu. Tek tada sve ima svoj smisao, doživljava nutarnju i vanjsku harmoniju, postaje divna melodija za Gospodina. Treba se prepustiti Duhu Božjemu kao nutarnjem vođi i učitelju koji nas prodahnjuje, prožima i nadahnjuje za djelovanje.

KRUNICA SEDAM ŽALOSTI BLAŽENE DJEVICE MARIJE

Priradio fra Karlo Lovrić

U prošlom broju Glasnika mira, pišući o Gospinim ukazanjima u Kibehu, Ruanda, naveli smo i riječi vidjelice Marije Klare koja je primila objavu o krunici Sedam žalosti Blažene Djevice Marije. Vidjelica je kazala da Djevica voli ovu krunicu koja je nekoć bila poznata, a sada je pala u zaborav. Također je rekla kako Gospa želi da se ova krunica opet moli i proširi u cijeloj Crkvi.

U ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Amen.

Bože, u pomoć mi priteci. Gospodine, pohiti da mi pomogneš.

Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetomu...

Bože moj, darujem Ti ovu krunicu Sedam žalosti na veću Tvoju slavu i na čast Tvoje Svete Majke. Razmišljat ću i podijeliti s Njome patnju.

O Marijo, molim Te za suze koje si prolila u onim trenutcima, podari meni i svim grješnicima pokajanje za naše grijehе.

U krunici Te molimo za sve dobro koje si nam učinila dajući nam Otkupitelja kojega, nažalost, svaki dan iznova razapinjemo.

Znamo da, ako je netko bio nezahvalan prema drugomu koji mu je dobro učinio i hoće da mu se zahvali, prvo što treba učiniti je s njim se pomiriti; zato, dok molimo krunicu mislimo na Isusovu smrt zbog svojih grijehа tražeći od Njega oprostjenje.

VJEROVANJE...

Meni i svim grješnicima podari savršeno pokajanje (3x).

PRVA ŽALOST
Starac Šimun naviješta Mariji da će joj mač boli probosti dušu

Njegov otac i mati vrlo su se čudili tome što se govorilo o Njemu. Šimun ih blagoslovi i reče Mariji, Njegovoj majci: «Ovaj je određen na propast i na uskrsnuće mnogima u Izraelu i za znak koji će biti osporavan. A i Tvoju će dušu probosti mač. Tako će se otkri- ti misli mnogih srdaca» (Lk 2, 33-35).

Očenaš...
7 Zdravo Marija

Majko puna milosrđa, podsjeti nas na Isusove patnje u Njegovoj Muci.

Molimo: O, Marijo, još si bila u radosti radi Isusova rođenja, a morala si doživjeti sudbinu boli koju čeka Tvoj božanski Sin. Zbog te svoje patnje isprosi nam od Oca milost istinskog obraćenja srca, da se potpuno odlučimo za svetost bez straha pred križem na kršćanskom putu i ljudskim nez razumijevanjem.

DRUGA ŽALOST
Marija i Josip bježe s Isusom u Egipat

Kad su mudraci otišli, javi se Josipu u snu anđeo Gospodnji i reče:

»Ustani, uzmi dijete i njegovu majku i bježi u Egipat!

Ostani ondje dok ti ne kažem, jer će Herod tražiti dijete da ga pogubi».

Tada Josip ustade, još u noći uze dijete i njegovu mater i ode u Egipat. Ondje ostade do Herodove smrti. Tako se trebalo ispuniti što je Gospodin bio rekao preko proroka: «Iz Egipta dozvah svoga sina» (Mt 2,13-15).

Očenaš...
7 Zdravo Marija

Majko puna milosrđa, podsjeti nas na Isusove patnje u Njegovoj Muci.

Molimo: O, Marijo, preslatka majko, koja si znala povjerovati anđeoskom glasu i pošla na put prihvaćajući u svemu Boga, daj da i mi budemo spremni vjerovati da je

samo Božja volja uvijek izvor milosti i našega spasenja.

Daj da kao i Ti slušamo uvijek Božju Riječ i da je vjerno slijedimo.

TREĆA ŽALOST
Isus se zagubio

Kad su ga ugledali, začudiše se. Njegova majka mu reče: «Dijete, što nam to učini? Evo, tvoj otac i ja žalosni smo te tražili» (Lk 2,48).

Očenaš...
7 Zdravo Marija

Majko puna milosrđa, podsjeti nas na Isusove patnje u Njegovoj Muci.

Molimo: O, Marijo, molimo Te, pouči nas razmišljati u srcu, poslušno i u ljubavi, da živimo sve to što nam Gospodin nudi pa i onda kad ne razumijemo i strah nas spopada. Podijeli nam milost da budemo blizu Tebe, da nam možeš podariti svoju snagu i svoju vjeru. Amen.

ČETVRTA ŽALOST Marija susreće svoga Sina pod teretom križa

Veliko mnoštvo naroda je išlo za Njim, i žene koje su za Njim plakale i naricale (Lk 23,27).

Očenaš
7 Zdravo Marija

Majko puna milosrđa, podsjeti nas na Isusove patnje u Njegovoj Muci.

Molimo: O, Marijo, molimo Te, nauči nas odvažno trpjeti, da kažemo *da* žalosti ako ova dođe i bude dio našega života i Bog je pošalje kao sredstvo spasenja i očišćenja.

Učini da budemo darežljivi i poučljivi, sposobni gledati Isusu u oči i naći u ovom pogledu snagu nastaviti živjeti za Njega,

po Njegovu planu ljubavi u svijetu i ako bi nas ovo moralo stajati kao što je i Tebe stajalo.

PETA ŽALOST Marija pod križem svoga Sina

A stajala je kod Isusova križa Njegova mati i sestra Njegove majke, Marija Kleofa, i Marija Magdalena. Kad vidje Isus majku i učenika koga je ljubio pokraj Nje, reče svojoj majci: «Ženo, evo ti sina!» Potom reče učeniku: «Evo ti majke!» I od tog je časa učenik uze u svoju kuću» (Iv 19, 25-27).

Očenaš...
7 Zdravo Marija

Majko puna milosrđa, podsjeti nas na Isusove patnje u Njegovoj Muci.

Molimo: O, Marijo, Ti koja poznaš trpljenje, učini nas osjetljivim ne samo za našu nego i tuđe žalosti. U svakoj patnji daruj nam snage nastaviti nadati se i vjerovati u Božju ljubav koja nadvladava zlo dobrim i koja pobjeđuje smrt da nas privede k slavi uskrsnuća.

ŠESTA ŽALOST Marija prima mrtvo tijelo svoga Sina

A potom Josip iz Arimateje koji je bio Isusov učenik, ali tajni, od straha pred Židovima, zamoli Pilata da uzme Isusovo tijelo. I Pilat dopusti. Dođe, dakle, i uze Njegovo tijelo. A dođe i Nikodem, koji je prije bio došao k Isusu noću i donese pomiješane smirne i aloja, oko sto litara. Uzeše Isusovo tijelo i umotaše ga u platno s mirisima, kao što je običaj u Židova za ukop (Iv 19, 38-40).

Očenaš...
7 Zdravo Marija

Majko puna milosrđa, podsjeti nas na Isusove patnje u Njegovoj Muci.

Molimo: Marijo, zahvaljujemo Ti za sve ono što činiš za nas i primi dar našega života. Ne želimo se od Tebe odvojiti, da u svakom trenutku možemo crpiti od tvoje odvažnosti i od Tvoje vjere snagu da budeмо svjedoci ljubavi koja ne umire.

Za onu Tvoju bol koju si proživjela u šutnji, daruj nam, nebeska Majko, milost da se možemo odijeliti od stvari i zemaljskih naslada i težiti jedino k zajedništvu s Isusom, u šutnji srca.

SEDMA ŽALOST Marija na Isusovu grobu

A na mjestu gdje je bio Isus raspet, bijaše vrt i u vrtu novi grob u koji još nitko nije bio položen. Ondje, dakle, zbog židovske pripreme, jer je bio blizu grob, položiše Isusa (Iv 19, 41-42).

Očenaš...
7 Zdravo Marija

Majko puna milosrđa, podsjeti nas na Isusove patnje u Njegovoj Muci.

Molimo: O, Marijo, koliku bol moraš i danas iskusiti, kad je toliko puta Isusov grob u našim srcima.

Dođi, Majko, i svojom nježnošću pohodi naše srce u kojem, zbog grijeha, često pokopavamo Božju ljubav.

I kad smo dojma da imamo smrt u srcu, daruj nam milost da spremno okrenemo svoj pogled Milosrdnom Isusu i u Njemu prepoznamo Uskrsnuće i Život. Amen.

Snimio Božo Vukićević

MLADA MISA O. ĐANIJA KORDIĆA

O. Đani Kordić, član Hrvatske karmelske provincije sv. oca Josipa, 29. srpnja proslavio je svoju Mladu Misu u rodnim Šurmancima, župa Međugorje. O. Đani svećeničko je ređenje primio u Splitu na blagdan Rođenja sv. Ivana Krstitelja, a zareadio ga je splitsko-makarski nadbiskup mons. Marin Barišić.

Šurmanci još nisu doživjeli takav dan: Filijalna crkva Milosrdnog Isusa i sav prostor oko nje bili su ispunjeni mnoštvom vjernika. Ni srpanjska žega i znoj nisu smetali.

Slavlje je započelo procesijom mladomisnika od rodne kuće, na pragu koje su mu dali blagoslov njegovi roditelji, svećenika, đakona, bogoslova, roditelja, rodbine i prijatelja do crkve Milosrdnog Isusa.

Mladomisnika i sve nazočne pozdravio je upravitelj župe Međugorje fra Petar Vlašić, koji je i koordinirao cijelim slavljem, a propovijedao je karmelićanin o. Srećko Rimac, tajnik Bugarske biskupske konferencije. U misnom slavlju sudjelovalo je osamnaest svećenika, među kojima provincijal Hercegovačke franjevačke provincije fra Ivan Sesar, te provincijal Hrvatske karmelske provincije sv. oca Josipa o. Jakov Mamić.

Za Mlade Mise pjevali su članovi FRAME s Humca i iz Međugorja, pod ravnanjem Martina Pere Borasa. Uz roditelje, rodbinu, prijatelje i župljane, na svetoj Misi nazočilo je i stotinu župljana župe sv. Mihovila

arkandela Kamen iz Splita, u kojoj o. Đani djeluje već dulje vremena.

Nakon Mlade Mise slavlje je nastavljeno objedom pod šatorom, čestitkama i pjesmom. U pripremi slavlja sudjelovali su, naglasimo, svi mještani Šurmanaca.

MISA ZA MIR U OREGONU/SAD

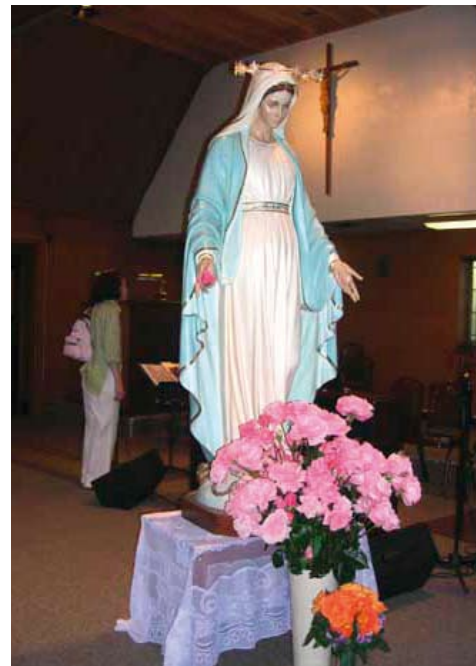
Center for Peace-West u Portlandu, Oregon, SAD, informativni je centar otvoren 1983. s ciljem širenja Gospinih poruka iz Međugorja. Ljude upoznajemo s Međugorjem, organiziramo dva hodočašća godišnje u to mjesto te izdajemo mjesečni listić. Već mnoge godine 25. lipnja organiziramo Misu za mir i tako slavimo obljetnicu Gospinih ukazanja u Međugorju. Tako je bilo i za 26. obljetnicu. Molitvena večer počela u je 18 sati klanjanjem pred Presvetim, s mogućnošću za ispovijed. Sestra Mary Fidelis Kreutzer predmolila je kronicu koja se molila na hrvatskom, španjolskom, vijetnamskom i engleskom. Dugi redovi pred ispovjedaonicama podsjećali su nas na Međugorje. Sat klanjanja završio je blagoslovom.

U 19 sati Frank Dunn, ravatelj Center for Peace-West, pozdravio je brojne vjernike i pročitao pozdravnu riječ koju je poslao fra Ivan Sesar iz Međugorja. Uslijedila je sveta Misa. Biskup Kenneth Steiner, redoviti sudionik, ove godine nije mogao biti s nama. O. Scott Vandehey, duhovni savjetnik Center for Peace-West (koji je i sam 4 puta bio u Međugorju) predslavio je Misu. O. Peter O'Brien, koji se 10. lipnja vratio sa svojega drugog hodočašća u Međugorje, održao je propovijed, a koncelebrirao je i o. George Nazareth. Posluživali su đakoni David Hammes i Chuck Amsherry. Zbor svete Cecilije uljepšao je slavlje „nebeskom“ glazbom. Počasna straža Kolumbovih vitezova učinila je ovaj događaj još svečanijim.

Poslije Mise uslijedila je zakuska u Župnom centru. Bilo je prekrasno vidjeti tolike ljude koji vole Gospu, susret hodočasnika i prijatelja koji razmjenjuju svoje radosne međugorske priče. Bila je to doista blagoslovljena večer.

Marie Gustafson, Center for Peace West, Portland, Oregon, SAD

Foto "Đani"

SVETI OTAC BENEDIKT XVI. MOLIO PRED SLIKOM GOSPE MEĐUGORSKE

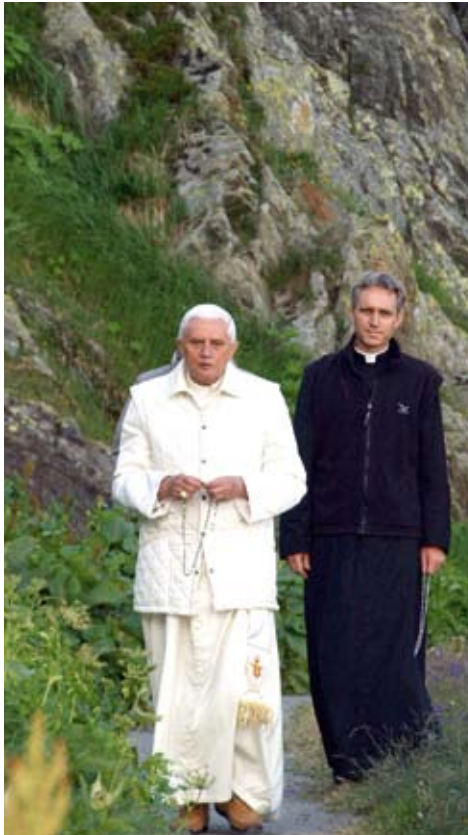
Internetska stranica Radio Vatikana izvješćuje u tekstu od 21. srpnja 2007. da je papa Benedikt XVI. u mjestu Lorenzago di Cadore, gdje je boravio do 27. srpnja, proveo sat vremena u molitvi pred slikom Gospe Međugorske.

Radio Vatikan kaže da je to bio vrlo dirljiv trenutak.

„Papa je otišao do malene kapelice u šumi i molio pred slikom Gospe Međugorske, s kojom je povezana zanimljiva priča: slika je bila donesena osamdesetih godina, i nešto kasnije ukradena. Nakon nekog vremena, lopov ju je vratio u tu kapelicu. Papa je molio kronicu i tamo proveo oko sat vremena“, izvješćuje novinar Radio Vatikana.

Više o tome: 21/07/2007 13.58.19, „Atte-
sa per il secondo Angelus di Benedetto XVI
da Lorenzago. Ieri sera, al Castello di Mira-
bello, il concerto dei cori del Cadore in ono-
re del Papa“

(<http://www.radiovaticana.org/it1/Articolo.asp?c=145895>, <http://www.radiovaticana.org/it1/indice.asp?RedaSel=37&Cat egSel=6>)

MONS. LUIGI BOMMARITO PO TREĆI PUT U MEĐUGORJU

Mons. Luigi Bommarito, nadbiskup u miru nadbiskupije Catania (Italija), boravio je u Međugorju sredinom srpnja 2007. Ovo je njegov treći dolazak u Međugorje.

Ovdje je molio, ispovijedao i slavio sv. Misu za talijanske hodočasnike.

PRVA MEĐUNARODNA KONFERENCIJA „MARY’S MEALS“ U MEĐUGORJU: PRIJEDLOG JEDNOSTAVNOG RJEŠENJA ZA GLAD U SVIJETU

„Ako ne možeš hraniti stotinu ljudi, nahrani samo jednog“ (Majka Terezija)

Humanitarna organizacija Scottish International Relief u Međugorju je od 11. do 15. lipnja 2007. organizirala prvu međunarodnu konferenciju „Mary’s Meals“.

Što je „Mary’s Meals“?

Projekt „Mary’s Meals“ (Marijini obroci) pokrenut je 2002. god. za oko dvije stotine djece u jednoj školi u Malaviju, a danas, pet godina kasnije, hrani oko 200.000 djece u Africi, Aziji, Latinskoj Americi i istočnoj Europi. Djeluje zahvaljujući donacijama (10 eura je dostatno za cijelu godinu za jedno dijete!) i volonterima iz lokalnih zajednica, tamo gdje djeca trpe kroničnu glad i nestašicu. Donacije omogućuju nabavljanje hrane i edukaciju volontera koji u školama kuhaju i poslužuju svakodnevne obroke. To su najčešće roditelji i rođaci same djece. Zahvaljujući njima, u projekt je uključena cijela lokalna zajednica.

Na konferenciji su razni govornici predstavili projekte koji se odvijaju diljem svijeta: Ibi Ungur - Rumunjska, Leisbeth Glas - Liberija, Peter Nkata - Malavi, Mark McGreevy - Ukrajina, Milona von Habsburg - Francuska, John Pridmore - Irska, i drugi. Na konferenciji je govorio i međugorski vidjelac Jakov Čolo koji osobno organizira pomoć Mary’s Meals za mentalno hendikepiranu djecu u jednoj ustanovi u Sarajevu.

Emma i njezina obitelj u Malaviju

Sudionici (na samo katolici, njih blizu dvije stotine sa svih strana svijeta) ovaj su susret doživjeli više kao duhovne vježbe nego kao konferenciju. Predavanja ilustrirana slikama govorila su o istinitim životnim pričama, o dobroti i patnji... Ima djece na svijetu čija je jedina želja imati dovoljno za jesti i moći ići u školu. Ta želja jednog dječaka iz Malavija, dok je gledao kako mu majka umire od side, potaknula je Magnusa McFarlane-Barrowa da započne projekt „Mary’s Meals“. Fra Slavko Barbarić znao je reći: Ljubav je domišljata... Želite li se uključiti? Možete uključiti svoju školu, na primjer, i biti sponzori gladne djece u nekoj maloj siromašnoj školi u dalekoj siromašnoj zemlji...

Danas „Mary’s Meals“ ima svoje urede u brojnim zemljama svijeta, a u Međugorju mali informativni ured.

Zašto se ova konferencija održala u Međugorju?

Za one koji ne poznaju SIR i Mary’s Meals: sve je počelo 1983. god. kada su Magnus i Ruth McFarlane-Barrow iz Škotske kao adolescenti prvi put bili u Međugorju. Tu su upoznali fra Slavka Barbarića. Tjedan proveden ovdje zauvijek je promijenio njihov život. Roditelji su svoj hotel pretvorili u središte za duhovne vježbe gdje se živi u duhu Međugorja... Kad je na ovim prostorima započeo rat, obitelj McFarlane-Barrow htjela je pomoći ljudima u nevolji i organizirala je jedan kamion s humanitarnim dobrima. Magnus McFarlane-Barrow shvatio je da sve to ne će stati na jednokratnoj pomoći, nego će postati njegova glavna djelatnost... Tako su osnovali humanitarnu organizaciju „Scottish International Relief“ čiji je danas najveći i najvažniji projekt nazvan „Mary’s Meals“, a nudi, kako kažu, „jednostavno rješenje za glad u svijetu, rješenje koje funkcionira“. Naime, da bi jedno dijete tijekom cijele godine imalo dovoljno za jesti, dostatno je samo 10 eura... Duh prve međunarodne konferencije „Mary’s Meals“ potvrđuje da je ovo doista Gospino djelo za najsiromašnije među siromašnima, djelo nadahnuto Kraljicom Mira u Međugorju.

Više o tome: www.marysmeals.org

BLAGDAN SV. JAKOVA, ZAŠTITNIKA MEĐUGORSKE ŽUPE

Sv. Jakov apostol i njegov brat Ivan bili su sinovi Zebedeja, ribara na Genezaretskom jezeru, prijatelji Petra i Andrije. Zajedno s njima, sv. Jakov se najprije pridružio učenicima Ivana Krstitelja, a zatim postao Isusov učenik i "ribar ljudi". Jakov je bio jedan od najprisnijih Isusovih učenika: s Petrom i Ivanom bio je svjedok uskrsnuća Jairove kćeri i Isusova Preobraženja.

25. srpnja župa Međugorje proslavila je blagdan svoga nebeskog zaštitnika sv. Jakova apostola.

Prije podne, prema običaju, euharistijskom slavlju koje se održava u 11 sati u Gaju, blizu crkve, prethodila je procesija s kipom sv. Jakova uz pjevanje litanija Svih Svetih. Ove godine čast nošenja kipa svetog zaštitnika župe zapala je mladiće i muževe Ostojiće.

Sv. Misu predslavio je fra Ljudevit Lasta, župnik u Šuici, u koncelecijaciji s fra Mikom Stojićem, dekanom čitlučkog dekanata, i župnim upraviteljem fra Petrom Vlašićem te dvadesetak domaćih i inozemnih svećenika. Na Misi u Gaju okupili su se župljani, njihovi prijatelji i hodočasnici. Po završetku Mise, u procesiji uz pjevanje litanija, kip svetog Jakova vraćen je u crkvu.

Večernju svetu Misu na vanjskom oltaru predslavio je fra Karlo Lovrić.

Međugorska župa utemeljena je 1892. i stavljena pod zaštitu sv. Jakova apostola. Samo pet godina kasnije, već 1897., trudom župnika i mještana, sagrađena je župna crkva. Ona nije izdržala pod zubom vremena pa je trebalo sagrađiti novu, koja

je blagoslovljena 19. siječnja 1969.

Sv. Jakov apostol i njegov brat Ivan bili su sinovi Zebedeja, ribara na Genezaretskom jezeru, prijatelji Petra i Andrije. Zajedno s njima, sv. Jakov se najprije pridružio učenicima Ivana Krstitelja, a zatim postao Isusov učenik i «ribar ljudi». Jakov je bio jedan od najprisnijih Isusovih učenika: s Petrom i Ivanom bio je svjedok uskrsnuća Jairove kćeri i Isusova Preobraženja. Bio je među onima koji su bili uz Isusa za vrijeme agonije u Getsemanskom vrtu. Jakov je prvi od apostola koji je položio svoj život za Evanđelje. Bilo je to 43. ili 44. godine, po nalogu kralja Heroda Agripe I.

Od 9. stoljeća sv. Jakov je posebno čašćen u Europi: kada su muslimani zauzeli Svetu Zemlju, hodočasnici su se vratili iz Jeruzalema i njegove relikvije donijeli u grad Compostellu u Španjolskoj, koji je zbog toga postao glavno stjecište svih onih koji su htjeli, a nisu mogli, na hodočašće u Svetu Zemlju. Sv. Jakov ubrzo je proglašen zaštitnikom hodočasnika. Prikazuje ga se kao hodočasnika s putničkim štapom u ruci, s tikvicom za vodu i školjkom iz koje se pije.

ZAPOČEO OSAMNAESTI MEĐUGORSKI MEĐUNARODNI MOLITVENI SUSRET MLADIH

U Međugorju je 1. kolovoza molitvom krunice započeo Osamnaesti međunarodni molitveni susret mladih. Tema je "Ljubite jedni druge kao što sam ja ljubio vas". Svetu Misu otvaranja susreta predslavio je hercegovački provincijal fra Ivan Sesar u koncelecijaciji s nekoliko stotina svećenika.

Na susretu su nazočni mladi iz 51 zemlje: Australije, Austrije, Belgije, Bosne i Hercegovine, Brazila, Češke, Egipta, El Salvadora, Engleske, Francuske, Hondurasa, Hong Konga, Hrvatske, Indije, Irske, Italije, Kanade, Kine, Kolumbije, Konga, Koreje, La Guadeloupe, La Reuniona, Letonije, Litve, Libanona, Luksemburga, Mađarske, Maa, Malezije, Malte, Martinique, Meksika, Nizozemske, Novog Zelanda, Njemačke, Norveške, Poljske, Portugala, Rumunjske, Rusije, Slovačke, Slovenije, Srbije, Sri Lanke, Škotske, Španjolske, Švicarske, Ukrajine, SAD-a i Vijetnama.

Festival mladih se s hrvatskog simultano prevodi na 15 jezika. Prenosi ga Radio Mir Međugorje i Radio Marija (na njemačkom, za Austriju i Južni Tiro). Opširnije u sljedećem broju *Glasnika mira*.

STATISTIKE ZA SRPANJ 2007.

U srpnju 2007. podijeljeno je 128.500 svetih pričesti. Na svetim Misama je koncelebriralo 5.985 svećenika ili 193 dnevno.

BESKRAJNO SAM ZAHVALAN GOSPI

Već nekoliko godina na međugorskom Mladifestu redovito slušamo jednog pjevača iz Južne Koreje koji pjeva cijelim bićem, svom dušom i svim

srcem. Kršćansko ime mu je Kim Peter Yang Gon, umjetničko ime Bébé...

Prije nego što je počeo pjevati duhovnu, pjevao je zabavnu glazbu. Uz to je i uspješan poslovni čovjek, oženjen, otac dvoje odrasle djece...

Priredila Lidija Paris

Kako je sve započelo?

Kad je prije nekoliko godina u svojoj domovini, prigodom obilaska jednog instituta susreo hendikepirane, stare i bolesne ljude, bio je duboko dirnut. Počeo ih je posjećivati i donositi im pomoć. Da bi ih zabavio, pjevao im je slavne filmske arije. Govorili su mu da dobro pjeva, ali se nije upuštao u glazbenu karijeru jer je bio i previše zauzet poslom oko svoje tvornice... Pjevao je samo zato da bi bolesne i usamljene učinio radosnima. Na nagovor prijatelja, 1988. g. snimio je prvi CD,

pa drugi, pa treći... Po tim nosačima zvuka postao je popularan među Korejcima širom Koreje i SAD-a. Dar pjevanja počeo je koristiti za druge... Jednog dana u svoju je kuću uzeo 25 napuštenih ljudi...

Susret s Međugorjem

Pjevati je počeo u duetu sa svojom sestričnom Veronikom. Duo se nazvao „Bébé“. Kad se sestrična udala i otišla u Ameriku, Petar je nastavio pjevati sam pod istim imenom. Godine 1999. „Bébé“ je obišao cijelu Ameriku i polučio veliki uspjeh. U Americi

je susreo jednu gospođu koja mu je govorila o Međugorju, malom mjestu u kojem se ukazuje Gospa, u kojem je na djelu posebna milost. Poželio je poći u Međugorje, ali se pitao: zašto ići u neku nepoznatu zemlju? Imao je kontakt s vidjelicom u Nadju, u Koreji, i smatrao je da mu je to dovoljno. Poznavao je poruke iz Nadjua, nije pomišljao da mu treba nešto drugo. Ipak, po povratku u Koreju nije mogao odoljeti želji otići u Međugorje, pa je za 20. obljetnicu ukazanja na hodočašće došao sa svojom suprugom. Kad je prvi put molio kronicu na Brdu ukazanja, za vrijeme 4. žalosnog otajstva imao je snažno duhovno iskustvo: shvatio je koliko je bio ohol u svojem pjevanju - u svoju kuću primio je 25 siromaha, pjeva besplatno, postao je primjer za Korejce... čak mu je i kardinal pljeskao... Mislio je da je dobar čovjek, dobar kršćanin, no moleći na Brdu ukazanja to četvrto otajstvo, shvatio je koliko je ohol... Kao na filmu vidio je svu svoju oholost... Shvatio je da postoji razliku između Nadjua i Međugorja: u Nadjuu je upoznao vrijednost trpljenja, a u Međugorju je dobio iskustvo neizmjernog i neopisivog mira. Plačući, čuo je unutarnji glas: „Istina će te osloboditi“.

Moj grijeh - moj, a ne nekoga drugog

Poslije hodočašća u Međugorje počeo je pjevati duhovnu glazbu i snimio daljnjih 8 CD-a koji su postali vrlo poznati. Osnovao je pokret „Moj grijeh“ – moj, a ne nekoga drugog... Dao je tiskati naljepnice s riječima „Moj grijeh“, koje su automobilisti počeli lijepiti na svoja vozila. „Moj grijeh“ – a ne tvoj...

Nakon prvog hodočašća za 20. obljetnicu vratio se u srpnju, pa ponovno u kolovozu i prvi put sudjelovao na Festivalu mladih. Bio je čak aktivni sudionik, jer su ga voditelji orkestra pozvali da pjeva solo na korejskom. Sljedeće godine došao je na Festival zajedno s nekolicinom vrlo poznatih korejskih glazbenika koji uopće nisu bili kršćani. Svi su sudjelovali na Festivalu i svi su postali katolici, a on im je krsni kum.

Ubrzo nakon toga organizirao je turneju međugorskih glazbenika po cijeloj Koreji. Obišli su mnoge župe, bili su i kod kardinala. Mnogi kažu da se njegova glazba promijenila, da je našao novi stil. Osjeća se novi duh koji dira u srce. Bébé kaže da je to rezultat molitve koju je godinu dana upućivao Kraljici Mira: „Želim promijeniti svoj način života, svoj stil glazbe. Želim biti tvoje oruđe, daj mi ono što ti želiš.“

... nastavak s prethodne stranice

„Nisam glazbenik nego poslovni čovjek“, kaže Bébé. U poslu se dobro snalazim. Glazbu mi je dao Gospodin kao rezultat molitve. Prije nego što zapjevam molim se Kraljici Mira da me koristi kao svoje oruđe. Sada u Koreji preko glazbe širim Gospinu poruku iz Međugorja. Napose preko klanjanja, onakvog kakvo se živi u Međugorju. Mnogi župnici ne znaju kako voditi klanjanje, a ja dolazim i pjevam kao što se pjeva u Međugorju za vrijeme klanjanja, i to im pomaže. Ja sam veliki grješnik. Bio sam rob novca, novac mi je bio gospodar. Nakon Međugorja potpuno sam se promijenio. Kad od mene traže da dadnem svjedočanstvo o tome kako sam se promijenio zahvaljujući Međugorju, tada govorim i o pet glavnih Gospinih poruka, o tome kako su me one promijenile, kako su promijenile moju obitelj.“

Četrdeset dana posta i molitve u Međugorju

„Nisam bio ni dobar muž ni dobar otac. Stalno sam putovao, ili zbog posla ili zbog pop glazbe. Moj dom za mene je bio poput hotela u koji sam povremeno navraćao. Kad sam treći put došao u Međugorje, za vrijeme molitve pred križem poželio sam ovdje ostati 40 dana posteći i moleći. Neki unutarnji glas mi je govorio: 'Najprije se ti osobno moraš promijeniti. Moraš se promijeniti.' Ta riječ me je potakla da ostanem ovdje 40 dana. To je u Koreji izazvalo pravi kaos: trebalo je otkazati sve moje koncerte. Ostao sam ovdje, i u tih 40 dana shvatio jednu stvar: koliko je obitelj važna. Koliko mi je *moja* obitelj važna. Po povratku počeo sam moliti s obitelji i svi susjedi su počeli dolaziti moliti s nama. Ta molitvena skupina okupila se prije tri godine i sada se svaki tjedan 30-40 ljudi sastaje na molitvu u našoj kući. U Koreji obitelj je u jako teškoj situaciji: obitelji se masovno uništavaju. Mnogi roditelji misle da djeca moraju mnogo studirati i naći dobar posao, i pritisak na njih je prevelik. Djeca i mladi samo uče, ne idu u crkvu, gube osjećaj za vrijednost obitelji, vjere. Teško je bilo promijeniti taj trend u vlastitoj obitelji. Sada 30-40 obitelji zajedno mole i vjerujemo u snagu Gospinog zagovora. Sretan sam jer sam se vratio kući. Ja pripadam svojoj obitelji. Oni koji nas poznaju kažu da smo najsretniji par na svijetu.“ Mnogi smatraju da je ova obitelj postala pravi primjer za mlade.

„Znam da sam veliki grješnik, ali me je Gospa izabrala i za to sam joj beskrajno zahvalan. Ona će mi uvijek reći što mi valja činiti.“

NE BOJ SE, JAIRE!

fra Iko Skoko

Jair je bio nadstojnik sinagoge u Kafarnaumu. Nadstojnik sinagoge brinuo se za redovito i uredno odvijanje subotnjeg bogoslužja u sinagogi. Sinagoga (grčki: συναγωγή od syn = zajedno i agein = nastajati: heb. beth ha-knesset = kuća sastanka, zbornica) jest zgrada vjerske aktivnosti u židovstvu. Uz glavnu ulogu - da služi okupljanju na zajedničku molitvu, sinagoga je služila poučavanju u čitanju i pisanju te za okupljanja zajednice radi važnih poslova vezanih uz život određene zajednice.

Neki smatraju da su sinagoge nastale za vrijeme babilonskoga sužanjstva kad su vjernici bili odsječeni od hrama.

Kafarnaum je bio gradić na sjeverozapadnoj obali Genezaretškoga jezera. U njemu su se rodili apostoli Petar i Andrija, a evanđelist i apostol Matej u njemu je imao svoj carinarski ured. Isus je u Kafarnaumu proveo mnogo vremena i u njemu je učinio mnoga čudesa. Često je subotom navraćao u sinagogu te učio i ozdravljao bolesnike (Mk 1, 21-28; 3, 1-6). U Kafarnaumu su pronađeni ostatci sinagoge iz 3. st. poslije Krista, koja je sagrađena na temeljima one u kojoj se Isus molio.

Jair je imao dvanaestgodišnju kćerku koja se teško razboljela. Otac je odmah otišao potražiti Isusa. S mnoštvom ga je čekao na obali. Kad je Isus izašao iz lađe, Jair mu se bacio pred noga te ga pozvao u kuću da pomogne bolesnoj djevojčici: „Kćerkica mi je na umoru. Dođi i stavi na nju ruku da ozdravi i živi“ (Mk 5,23).

Dok se Isus s Jairom probijao kroz mnoštvo, netko je od njegovih ukućana došao pred njih i rekao im da je djevojčica umrla. Kad je Isus čuo te riječi, okrenu se Jairu i reče: „Ne boj se! Samo vjeruj“ (Mk 5,36). Kad je Isus ušao u njegovu kuću, izbacio je sve iz kuće osim djevojčinih roditelja i svojih učenika. Uzeo je djevojčicu za ruku i rekao: „Talitha kum“, tj.: „Djevojčice, ja ti govorim, ustani!“ Ona je odmah ustala i prohodala!

Jair je primjer osobe koja je otvorena za novo, ako je to novo bolje od starog. Prihvatio je Isusa i njegov nauk! Imao je u njega potpuno povjerenje!

Razmislimo: imamo li mi, današnji kršćani, povjerenja u Isusa barem onoliko koliko ga je imao nadstojnik kafarnaumske sinagoge!?

HODOČAŠĆE ŽEDNIČANA U MEĐUGORJE

U crkvi Sv. Marka u Starom Žedniku, u petak 25. svibnja služena je hodočasnička sveta Misa koju je predvodio župnik ove župe, preč. Željko Šipek. Okupljeni hodočasnici iz Staroga Žednika, Đurđina i Subotice na Misi su se stavili pod zagovor Blažene Djevice Marije kako bi sretno stigli u Svetište Kraljice Mira u Međugorju (BiH).

Kroz tri dana hodočašćenja, od 25. do 28. svibnja, osim Međugorja Žedničani su obišli Mostar i Široki Brijeg koji je ostavio duboki krik za istinom i pravdom. Naime, u razgledavanju Franjevačkoga samostana i riznice nisu mogli ostati ravnodušni nad jamom u kojoj su «osloboditelji» 7. veljače 1945. mučki ubili dvanaest fratara te ih spalili i zatrпали. Ekshumirani su 1971. godine i ukopani u širokobriješkoj bazilici. U tim godinama "oslobođenja" ubijeno je 66 fratara Hercegovačke franjevačke provincije. Nakon Širokoga Brijega hodočasnici su stigli u Međugorje. Ove godine posebno je bio dojmljiv križni put na Križevac. Riječ je o brdu iznad Međugorja (520 m) na kojemu su župljani još 15. ožujka 1934. podignuli 8,56 m visok armiranobetonski križ na kojemu stoji: "Isusu Kristu, Otkupitelju ljudskoga roda, u znak svoje vjere, ljubavi i nade, u spomen 1900. godišnjice Muke Isusove".

Davne 1981. godine, na 24. lipnja, dok je komunizam bio u polaganom raspadanju nakon Titove smrti, a Crkva je po njima bila

opasnost za opstojnost same komunističke ideologije, dogodilo se nešto neobjašnjivo, što je trebalo svim silama zataškati i zabraniti. Od tada su se mnoštva počela stjecati u malo mjesto Međugorje, koje je sve više postajalo mjestom molitve i mira. Iz raznih krajeva svijeta još uvijek kršćani dolaze u Međugorje pronaći mir i uteći se Nebeskoj Majci moleći je za pomoć u nedaćama života. Upravo to je i potaknulo mnogobrojne vjernike i iz naših krajeva da se upute ka Međugorju. Kad je riječ o tome je li Međugorje priznato ili ne, da li se Gospa ukazala ili ne, ne treba puno razmišljati, budući da će isto prosuditi učiteljstvo Crkve. Do tada, poslužiti će smjernica kardinala Franje Kuharića koji je u Glasu koncila od 15. kolovoza 1993. zapisao: Mi biskupi, nakon trogodišnjega komisijskog studija prihvatismo Međugorje kao prošteništa, kao svetište. To znači da nemo ništa protiv ako netko časti Majku Božju na način i u skladu s crkvenim naukom i vjekom. Zato to prepuštamo daljnjem studiju. Crkvi se ne žuri.

Željko Šipek

STOPAMA MIRA

OTAJSTVA SVJETLA

Koji se preobrazio na gori Taboru

ODLUČNA JEDNOSTAVNOST

Propovijedao si i grnuli su hrpimice za tobom, nisi to pokušao iskoristiti, lukavo zavesti ih, liječio si im srca i duše, otvarao im nove vidike, kakva samo moć klicali su zaneseno u sebi, neki su ti zavidjeli i gledali te preko oka, ti si nastavljao dalje svojim zacrtanim putem, kroz ljepotu Galileje, uz rubove Genezareta. Učenici su išli za tobom, ali su znali dvojiti, ne uvijek, ponajvećma kad stisnu nevolje, htjeli su da jednom lupiš šakom o stol, svima konačno saspeš u lice tko si i što si. Ti si, pak, izabrao odlučnu jednostavnost, snagu misli, vedar pogled u budućnost. Kako bih samo htio shvatiti tu tvoju mudrost, moj razum još previše domišlja i zanosi se, bolje bi bilo da nešto šapne srce, onako potihom, da se ljepota razlije u krhkost postojanja. Nauči, Isuse, i mene i ovaj svijet razmišljanju, znam, čini to Kraljica mira dugi niz godina, ali mi to još ne uspijevamo, slabi smo učenici, zapleli smo se previše u naše trice i kućine, tek smo možda shvatili nauk tvojih učenika, ništa od sjenica nema, nekog tvrdog obitavališta, čekaš nas, putovati nam je, neutabane staze gaziti, Tabor pretočiti u život i sjati, svakodneвно sjati, svjetlošću nepatvorenom, radošću zaraznom. Kad bih to znao vjerujem sve bi postalo lakše, prepoznao bih se i prepoznali bi me drugi, napravili bismo svijet po mjeri čovjeka i Boga. Hej, kako bi to bilo lijepo, zanosno i zdravo!

Miljenko Stojić

BEAURAING - GOSPA ZLATNOGA SRCA

fra Karlo Lovrić

U nekoliko brojeva Glasnika mira pisali smo o nekolicini Gospinih ukazanja koje je Crkva priznala i dopustila javno štovanje Blažene Djevice Marije u mjestima ukazanja. Danas su to diljem svijeta više-manje poznata Gospina svetišta: Pariz, Pellevoisin, Pontmain, La Salette, Lourdes (Francuska), Fatima (Portugal), Guadalupe (Meksiko), Kibeho (Ruanda). U ovom broju riječ je o Gospinim ukazanjima u Beauraingu, a u rujanskom broju pisat ćemo o Gospinim ukazanjima u Banneuxu. Oba mjesta su u Belgiji.

Riječ-dvije o Belgiji.

Belgija je europska zemlja. Graniči s Nizozemskom, Njemačkom, Luxemburgom i Francuskom. Glavni grad je Bruxelles. Kralj (Albert II.) je na čelu države. Površina zemlje iznosi 30.510 četvornih kilometara, a broji 10.309.725 stanovnika: 60 posto Flamanaca i 30 posto Valonaca. Na jednom četvornom kilometru živi 338 stanovnika. Tri su službena jezika: nizozemski, francuski i njemački. Belgija se odvojila od Nizozemske 1830. godine

Političkim i društvenim prilikama u Europi, tako i u Belgiji, išlo se ususret sa strjepnjom. Nije se znalo što nosi dan, a što noć. To je vrijeme između Prvoga i Drugoga svjetskog rata. Živjelo se samo u obilju straha i neimaštine. Bila je to crno i hladno razdoblje. Ipak, u toj crnini se pokazuje jedno svjetlo.

Naime, od 29. studenoga 1932. do siječnja 1933. Gospa se 33 puta ukazala u mjestu Beauraingu, što je posvjedočilo petero djece: Fernanda, Gilberta i Albert Voisin, Andreja i Gilberta Degeimbre.

Da su djeca govorila istinu priznao je i mons. Charue, biskup iz Namura, dopuštajući 2. veljače 1943. štovanje Blažene Djevice Marije od Beaurainga. Šest godina poslije biskup je priznao i nadnaravni karakter ukazanja. Bila su priznata i dva čudesna ozdravljenja.

UKRATKO O POČETCIMA UKAZANJA

29. studenoga 1932. oko 18 sati g. Voisin zapovjedi svojoj djeci Fernandi (15 g.) i Albertu (11 g.) da pođu potražiti svoju sestru Gilbertu (13 g.) u internatu koji su držale sestre (Soeurs de la Doctrine Chretienne) iz Nancya.

Dok su tamo išli, povedu sa sobom i svoju prijateljicu Andreju Degeimbre (14 g.) i njezinu mlađu sestru Gilbertu (9 g.) da ih prate. Kad je Albert pozvonio na vrata internata, okrenuo se i vidio je Djevicu Mariju kako se šeće u zraku iznad željezničkog mosta koji je bio izbočen na ulicu de Rocherfort. Njegova sestra i njezine prijateljice nisu vjerovala tomu što Albert govori, ali kad su se okrenule i one su vidjele «la belle dame» (Lijepu Gospođu). Sestra Valerija im je otvorila vrata. Djeca su joj dala znak da vide Gospu, ali sestra je to shvatila kao šalu te se okrene, i pođe tražiti Gilbertu.

30. studenoga 1932. Gospa im se ponovno ukaže iznad mosta. Ukazuje se i 1. prosinca, ali odmah iščezava da bi se pojavila malo dalje, blizu božikovine, i odmah nestaje; zatim se pojavljuje ispod glogove grane blizu ulaza u vrt.

MARIJA DRŽI SKLOPLJENE RUKU

Gospa će se do 3. siječnja 1933. godine ukazati još trideset puta

Bila je obučena u dugu bijelu haljinu s odsjajem na plavo. Na glavi je imala dugi bijeli veo koji je padao na leđa. Iz glave su izlazile fine zrake svjetla u obliku vijenca. Marija je bila sklopljenih ruku i smijala se.

Od 29. prosinca djeca među njezinim otvorenim rukama u znaku doviđenja vide njezino posve osvijetljeno srce, zlatno srce. Odatle naziv Gospe od Beaurainga: **Djevica Zlatnoga Srca.**

2. prosinca, na pitanje djece: «Što hoćeš od nas?» Marija prvi put govori: «*Da budete dobri*» Zatim im uvečer za vrijeme novog ukazanja kaže: «Dakako da ćete biti uvijek mudri?»

RECITE NAM TKO STE VI

8. prosinca djeca padaju u ekstazu u trajanju od četvrt sata. «Bila je ljepša nego ikada!» - govorili su vidioci. 17. prosinca Gospa traži da joj se sagradi «kapelica». 21. prosinca na pitanje djece: «Recite nam, tko ste vi?», Marija odgovara: «*Ja sam Neoskrvnjena Djevica*». 23. prosinca: «Zašto ovamo

dolaziš?» - «**Da bi se ovamo hodočastilo**». Od 30. prosinca Gospa otkriva bit svoje poruke: «**Molite, molite mnogo**». 31. siječnja: «**molite uvijek**». 3. veljače Marija povjerava tajnu tromla mlade djece. Ona im obećava: «**Obratit ću grješnike**.» Ponovno se prozove «**Majkom Božjom, Kraljicom Nebesa**.»

Gospa pita djecu: «**Ljubite li moga Sina? Ljubite li mene?**» Kad su djeca potvrdno odgovorila, Gospa je rekla: «**Onda, žrtvujte se za mene. Zbogom**».

ŠTO SE DOGODILO S VIDIOCIMA?

Andreja Degeimbe (r. 1918.) udala se 1941. i imala je troje djece: Kristijana, Ivana i Mariju Anđu. Umire 11. lipnja 1978. godine. Ostavila je dojam čvrstog uvjerenja i vjernosti bez uzmicanja. Kroz više od četrdeset godina molila je krunicu u 18.30 svaki dan pored gloga, čak i na snijegu. Nažalost, tu redovitost je prekinula zbog bolesti svoga muža od rujna 1974. do travnja 1975., a zatim zbog vlastite bolesti. Posljednji put javno je molila krunicu 29. studenoga 1977. za 45. obljetnicu Gospinih ukazanja.

Od 29. studenoga 1932. do siječnja 1933. Gospa se 33 puta ukazala u mjestu Beauraingu, što je posvjedočilo petero djece: Fernanda, Gilberta i Albert Voisin, Andreja i Gilberta Degeimbre. Da su djeca govorila istinu priznao je i mons. Charue, biskup iz Namura, dopuštajući 2. veljače 1943. štovanje Blažene Djevice Marije od Beaurainga.

Fernanda Voisin (r. 1917.) udala se 1941. za Alberta Despasa. Muž joj je bio namještenik u poreznom uredu, a ona je radila kod kuće kao bolničarka. Nastanili su se 1954. u Namuru gdje je i umrla 9. svibnja 1979. poslije duge bolesti (rak na bubrežima). Imala je petero djece: Roza-Marija, Michel, Emanuel, Noel (Bože) i Marija-Franjica. Ona je bila najdjelotvornija od vidjelaca, kaže jedan svjedok. Bila je plemenita. Nju je Gospa 3. siječnja 1933. pitala «Ljubite li moga Sina?»

Gilberte Voisin (r. 1919.) odgajateljica u vrtiću, udala se za policajca 1945. Muž joj je umro nesretnim slučajem 1953. ostavljajući dvoje siročadi: Mihaela i Bernardicu. Gilberta se vratila u Beauraing gdje je ona, također nesretnim slučajem, umire 3. siječnja 2003. na dan 70. obljetnice posljednjeg

ukazanja, u času kad joj je Gospa povjerila obećanje: «Ja ću obratiti grješnike.»

Albert Voisin (r. 1921.) završio je studij kod redovnika u Carlsbourgu. Služio je kao vojnik u Irskoj i Njemačkoj, poučavao dvije godine u školi i oženio se 1948. Iste godine otišao je sa suprugom u Afriku, Belgijski Kongo, u Lumbasi, zatim u Kowesi, gdje im je rođeno troje djece: Claude, Francine i Brigita. Godine 1963. obitelj se vratila u Beauraing gdje je Albert poučavao u institutu Naše Gospe koji je utemeljen 1949. na inicijativu dekana Lafontaine a vodili su ga redovnici (Freres des Ecoles chretiennes). Umro je 23. prosinca 2003. nakon duge bolesti.

Gilberte Degeimbre (r. 1923.) udala se za inženjera Andriju Philipa 1947. Trenutačno živi u Italiji s mužem i dvoje djece. Radila je kao tajnica. Svake godine navraća više puta u Beauraing.

MOLITVA GOSPI OD BEAURAINGA

Gospe od Beaurainga, Neoskvrnjena Djevice, prenesi Isusu, svome Sinu, sve nakane koje ti danas povjeravamo.

Majko Zlatnoga Srca, odsjaju Očeve nježnosti, pogledaj s ljubavlju muškarce i žene našega vremena i ispuni ih radošću svoje prisutnosti.

Ti koja si obećala obratiti grješnike, učini da i mi otkrijemo beskonačno milosrđe svoga Boga. Probudi u nama milost obraćenja da sav naš život bude odraz ovoga milosrđa.

Sveta Majko Božja, sagni se prema našoj bijedi. Utješi nas u našim nevoljama. Daj snage i utjehe svima koji trpe.

Nebeska Kraljice, okrunjena svjetlom, pomoz nam rasti u vjeri, nadi i ljubavi i mi ćemo ti zahvaljivati bez prestanka.

Ti si dala svijetu Isusa. I mi možemo po molitvi, sudjelovanju u njegovoj Riječi i svjedočenjem života ispunjenog ljubavlju i radošću učiniti da se Isus rodi u svim srcima.

*Učini da svaki trenutak našeg postojanja bude **da** pitanju koje nam danas postavljaš: «Ljubite li moga Sina, ljubite li mene?»*

Tada će Isusovo kraljevstvo doći u svijet. Amen.

FRA DOBROSLAV STOJIĆ

[24. TRAVNJA 1937. - 24. SRPNJA 2007.]

U bolnici u Dubrovniku 24. srpnja 2007., opremljen svetim sakramentima, umro je fra Dobroslav Stojić, član Hercegovačke franjevačke provincije. Fra Dobroslav je nakon sv. Mise zadušnice u župnoj crkvi na Humcu pokopan 26. srpnja na Novom humačkom groblju. Svetu Misu zadušnicu i sprovodne obrede vodio je zamjenik provincijala fra Miljenko Šteko, a od pokojnika su se prigodnim riječima oprostili fra Iko Skoko u ime rodne župe Čerin, fra Tomislav Pervan u ime međugorske župe, vlč. Vlašić u ime stonskog dekanata, g. Knežević u ime župnog pastoralnog vijeća župe sv. Vlahu u Slanom i humački gvardijan fra Miro Šego. Od brojnih sažalnica, pročitani su brzojavi dubrovačkog biskupa Želimira Puljića te provincijala Bosne Srebrene fra Mije Džolana.

Donosimo oproštajne riječi fra Mire Šege...

Poštovana rodbino, braćo svećenici i redovnici, poštovane redovnice, župljani župa u kojima je fra Dobroslav službovao, braćo i sestre,

Ono što je fra Dobroslav istinski živio i to svakodnevno svjedočio bila je ljubav prema bratstvu. To veliko iskustvo ljubavi prema drugima nosi iz svoje obitelji i bogatoga redovničkog života,

Rodio se u Gornjem Velikom Ograđeniku, župa Čerin, od roditelja Mile i Ruže r. Pehar. Na krštenju je dobio ime Dobroslav - Bono. Pučku školu pohađao je u Čerinu, a srednju u Mostaru, Splitu i Visokom. Filozofiju i teologiju u Visokom i Sarajevu gdje je i diplomirao na temu: Blaženi Ivan Duns Scot: O Bezgrješnom začecu Blažene Djevice Marije.

Obukao je franjevački habit 14. srpnja 1955. u Kraljevoj Sutjesci i tu proveo godinu novicijata.

Jednostavne zavjete dao je 15. srpnja 1956. u Kraljevoj Sutjesci.

Vječne zavjete položio je 8. prosinca 1959. u Sarajevu pred fra Borisom Ilovačom, provincijalom.

Đakonat je primio 21. ožujka 1961. u Sarajevu.

Za svećenika je ređen 23. srpnja 1961. u Tomislavgradu, sakrament je podijelio biskup dr. Petar Čule.

Svećeničku službu započinje kao duhovni pomoćnik u Mostaru 19. srpnja 1962. i tu ostaje do kolovoza 1963.

Od kolovoza 1963. do svibnja 1966. obnaša dužnost duhovnog pomoćnika u Čitluku.

Od svibnja 1966. pa do studenoga 1971. obnaša službu župnika u Čitluku.

U studenom 1971. imenovan je gvardijanom i župnikom u franjevačkom samostanu u Konjicu i ostaje na službi do rujna 1978.

Od rujna 1978. pa do listopada 1980. obnaša dužnost duhovnog pomoćnika u Posušju.

Od 1980. do kolovoza 1982. duhovni je pomoćnik na Gracu Posuškom, a nakon toga odlazi u Vitinu za duhovnog pomoćnika i ostaje do 1984.

Godine 1984. ide za duhovnog pomoćnika u Međugorje i tu ostaje sve do kolovoza 1991. godine. Nakon toga imenovan je upraviteljem kuće na Jablanovcu u Zagrebu i tu ostaje do studenoga 1992.

U prosincu 1992. dolazi na Široki Brijeg kao duhovni pomoćnik, a od 1. siječnja 1994. pa do listopada iste godine obnaša dužnost širokobriješkog župnika.

U listopadu 1994. imenovan je gvardijanom i župnikom u Slanome i tu ostaje do kolovoza 2000. godine. Iste godine dolazi

Fra Dobroslav Stojić

kao duhovni pomoćnik u franjevački samostan na Humac i tu ostaje do svoje smrti.

Srcem i dušom blizak čovjeku

Ovaj bogati redovnički i svećenički život našega fra Dobroslava, svi znamo, bio je na poseban način ispunjen ljubavlju i brigom za svakoga čovjeka. Osjetljiv na patnju, na bijedu, siromaštvo, osamljenost, samocu, s posebnom je brigom i pažnjom to znao podijeliti sa svima onima koji su bili u bilo kakvoj potrebi.

Osjetljiv na svaku potrebu čovjeka, i srcem i dušom blizak onima koji su bili pogođeni gubitkom voljenih osoba, u njihovoj tuži bio im je blizak.

Redovito je ondje gdje bi službovao obilazio roditelje fratara i časnih sestra i kušao ispuniti onu fratarsku da su otac i majka jednoga fratara, otac i majka svakoga fratara.

Fratar koji je osobito volio zajednički bratski život. Uvijek u društvu s braćom, uvijek spreman na šalu, na zabavu, no posebno je pazio da u šali nikoga ne povrijedi. Često je znao ispričati neku šaljivu anegdodu iz svoga života i redovito se šaljivo, kako bismo rekli, na svoj račun.

Bio je redovnik molitve i rada i reda.

Redovito prije svake Mise moglo se vidjeti fra Dobroslava kako sjedi i moli kru-

nicu, često je to zajedno s narodom činio prije večernje sv. Mise. Kad god je bio u samostanu, svojom pjesmom učinio bi Misu svečanijom.

S ljubavlju je vodio samostansku i župnu kroniku, nijedan događaj, nijedna sitnica nije mu promakla da je ne ubilježi kako bi ostala zapisana kao svjedočanstvo za budućnost.

Kad je god trebalo, u bilo kojoj situaciji, bio je na uslugu braći, a posebno u uredskom poslu. Nije znao što je mirovina.

Zadnjih godina skrbio je s posebnom pažnjom i brigom o štitičnicama Doma sv. Josipa na Bučinama. Redovito je nedjeljom i blagdanom s njima slavio Misu, a prvi petak nije mogao proći a da zajedno s fra Vinkom ili fra Radom nije bio na uslugu u obavljanju prvih petaka, na raspolaganju za ispovijed i pričest onima koje su to činile.

Boravak u Međugorju i susret s velikim brojem hodočasnika ostavio je u njemu veliko iskustvo i osjećaj potrebe za sve one koji tamo dolaze, a posebno za fratre koji su na službi u Međugorju. Tako je znao često naglašavati potrebu pomoći njima, a i sam je kad god su mu obveze dopuštale išao i satima ispovijedao hodočasnike. Tu je ostavio poseban trag na svakome od župljana, koji su ga rijetko zvali imenom, mnogi su ga od milja zvali «dedo Stojić». Svakome se odnosio s ljubavlju - bio je njihov i oni su bili njegovi.

U svakom čovjeku gledao je Krista

Brižno je pratio sve događaje u župi Slano i redovito je svake godine sudjelovao u molitvi i pjevanju na festi njihova nebeskoga zaštitnika sv. Vlaha. Kada bi god imao priliku vrlo rado bi posjetio sve one kojima je bio istinski pastir. To je i ovoga ljeta učinio.

Uistinu, u svakom je čovjeku gledao samoga Krista, Krista koji se poistovjetio sa svakim, a posebno s onima u nevolji. Tako je fra Dobroslav ispunio onu Kristovu: Bijah gladan, dadoste mi jesti, bijah žedan, napojiste me, gol bijah i obukoste me, u tavnici bijah i pohodiste me, u bolnici bijah i dođoste k meni - zato s jasnoćom danas čujemo glas Gospodinov: Uđi u radost Gospodara svoga.

Dragi Kume, tako smo te svi rado nazivali, na svemu ti od srca hvala, a Gospodin neka udijeli vječni mir duši tvojoj. Pokoj vječni daruj mu Gospodine!

GDJE GOSPODIN CRKVVU PODIŽE...

Toliko blagoslova odjednom još nikada nisam primila. Osjećala sam u isto vrijeme da je Gospa sretnija i od mene, da se sada u radosti smiješi.

Želim s Vama podijeliti svoje dojmove za svoga hodočašća u Međugorju.

Smatram da mi je posebna milost našega Gospodina dopustila da ove godine dane od 2. do 8. srpnja provedem u Međugorju, dok se održavao 12. međunarodni seminar za svećenike. Pokretač seminara prije 12 godina bio je sad već pokojni fra Slavko Barbarić, o kome znamo da je svakoga dana molio križni put na brdu Križevcu ili krunicu na Brdu ukazanja. Gospodinu je bila mila njegova žrtva pa je svoju smrt fra Slavko dočekao u zagrljaju dragog Isusa i Djevice Marije, na vrhu Križevca.

Tema ovogodišnjeg seminara, duhovnih vježbi za svećenike bila je: „S Marijom u iščekivanju Duha Svetoga“. Na ovaj skup stigli su sa svih strana svijeta braća svećenici, u težnji za duhovnom obnovom, a koji su po riječima predavača, dr. Tomislava Ivančića, „umorni od pastoralnog rada“.

Kako nisam bila na predavanjima, mogu svjedočiti samo o ČUDIMA izvan dvorane duhovnih vježbi.

Jutrom i popodne bili smo svjedoci ganutljivog prizora kako naši svećenici ulicama Međugorja sa svih strana žurno koracaju, kao mali potoci koji hrle ka rijeci, životvornom zajedništvu. Žurili su k Isusu koji ih je svakoga dana dočekivao u euharistijskom kruhu.

Navečer su krunicu molili zajedno s nama vjernicima. Svaku je deseticu predmolio drugi svećenik, na svome jeziku. Svete Mise su koncelebrirali svih 620 svećenika, predvođeni voditeljem duhovnih vježbi. Bio je neopisivo uzvišeni doživljaj slušati zajedničku molitvu i pjevanje tolikih svećenika.

U četvrtak je nakon svete Mise bilo zajedničko klanjanje pred Presvetim.

U petak smo u isto vrijeme imali zajedničko klanjanje pred križom našega Gospodina, u trajanju od sat vremena.

U četvrtak smo jutro u 6 sati zajedno molili krunicu sa svećenicima na Brdu ukazanja. Razmatranja su prevedena na 12 jezika. Isto je tako bilo i u petak ujutro u 6

sati, kada smo molili križni put. Svećenici su preplavili Križevac, a podno križa bila je prilika i za ispovijed. Samo poželjeti mogu da što više ljudi osjeti taj neizrecivi mir u duši, mir koji Gospodin daruje.

Na svetoj Misi na Križevcu u homiliji dr. Ivančić se prije svega obraćao svećenicima. Potresno je govorio o njihovu zvanju i potrebi hrabrosti u njegovu vršenju. Kazao je kako je u svakom svećeniku sam Isus Krist. Kada nas svećenik blagoslivlja, to nam Isus daje svoj blagoslov. I kada se s ovih duhovnih vježbi razidu po cijelome svijetu, dogodit će se isto kao kada je Isus razaslao svoja 72 učenika. A nas je, vjernike, zamolio da se molimo za svoje svećenike. Budimo radosni, nastavio je, pa sada je ovdje prisutno „više od 600 Isusa“. Molimo Svetoga Duha da ni naši svećenici, a niti mi ne ostavimo našu majku, Djevicu Mariju, ovdje u Međugorju, već je ponese sa sobom u naše domove, župe. I ako se u nama rodi Isus, onda će se i naša okolina promijeniti. Čuli smo od njega i jednu, za mene utješnu, veoma mudru izreku: „Gdje Gospodin crkvu podiže, u susjedstvu će i davao razapeti svoj šator“.

Na kraju završne svete Mise svi prisutni svećenici su nam u isto vreme podijelili svoj blagoslov.

Bila sam presretna! Toliko blagoslova odjednom još nikada nisam primila. Osjećala sam u isto vrijeme da je Gospa sretnija i od mene, da se sada u radosti smiješi. Ta ona je Majka svakoga svećenika. A pred njom se okupilo toliko njezine djece, koja su sva u službi istoga plemenitog cilja. Nije važno je li od njih netko mlad ili star, zdrav ili bolestan, sjedi li u invalidskim kolicima ili ne. Nije važna njegova nacionalna pripadnost niti boja kože. Ono što je važno jest da jedino on može dijeliti sakramente.

Sve što sam ovom prilikom podijelila s vama, za mene su ČUDA.

Csernyák Ilona,
vjeroučiteljica iz Male Pijace
Vojvodina

ŽUPNE PROSLAVE

Župa je za svoga zaštitnika uzela sv. Jakova apostola (25. srpnja), a tako je ostalo sve do danas. Nemamo puno podataka iz prvih desetljeća o tome kako je župa proslavljala svoga zaštitnika, a do Drugoga svjetskog rata uspio sam pronaći ukupno sedam izvještaja o proslavi sv. Jakova. Svako, vidljivo je kako je svaki župnik nastojao da to bude što svečanije.

fra Robert Jolić

Proslava sv. Jakova, zaštitnika župe

Prvi pisani spomen potječe iz pera župnika fra Davida Nevistića, iz god. 1919. Te godine, piše župnik, nije bilo puno svijeta, jer je padala kiša. Misno je slavje predvodio fra Toma Zubac, župnik iz Dobrog Sela, uz asistenciju fra Zlatka Sivrića i fra Filipa Gašpara. Ukupno je bilo 14 svećenika. Nakon objeda u župnoj kući većina je svećenika poslala na svoja radna mjesta. Sljedeće godine, 1920., isti je župnik zabilježio da je sv. Jakov «najsvečanije proslavljen». Bilo je oko 5000 vjernika iz čitavoga Brotnja, a red je bio uzoran. Tek što je završila Misa, pala je prekrasna kiša tako da narod nije mogao «dernečiti», pa se ubrzo razišao. Misno slavje predvodio je fra Zlatko Sivrić.

Sljedeći zapis o sv. Jakovu potječe tek iz god. 1931. Nazočno je bilo 12 svećenika, a novost je bila svečana procesija s kipom sv. Jakova, koju je uveo župnik fra Bernardin Smoljan. Išla je iz crkve cestom uz Lukoč, preko Matala, iza škole i opet u crkvu. Sve je proteklo u najboljem redu. Župnik nije zapisao tko je predvodio sv. Misu. Ni sljedeće godine nije zabilježeno tko je predvodio Misu. Bilo je opet 12 svećenika, a novost je te godine bila Glazba sv. Ante s Humca koja je svirala na procesiji i Misi; uz to je pucao «top». Godine 1934. bilo je još svečanije: «Uvečer je bila bogata rasvjeta. Na proslavu je stigla seljačka glazba iz Trebižata, četa sv. Ante sa Ploča, 21 svećenik franjevac, 2 lajika i 1 svjetovni svećenik.» I to bi bilo sve do rata! A nakon toga opet duga stanka u upisivanju - sve do 1967.

Godine 1967. proslava je započela procesijom s kipom sv. Jakova: iz kapelice prema Dupcima, gdje je bila sv. Misa. Propovijedao je fra David Zubac, župnik iz Rasna. Novost je bilo ozvučenje - prvi put u povi-

jesti slavljenja sv. Jakova u ovoj župi. Nakon sv. Mise obavljena je ispovijest vjere po staležima. Godine 1969. bila je najprije trodnevica (a tako je, čini se, bilo i inače posljednjih godina). Svaku večer slavljena je Misa s propovijedi, a okolni svećenici dolazili u pomoć za ispovijedanje. Na samoga sv. Jakova pristiglo je dosta svijeta sa svih strana. Misu je predvodio bosanski franjevac fra Mijo Đeno, profesor u Visokom. Procesija je prvi put u povijest krenula iz nove crkve, do Gaja gdje je slavljena Misa na otvorenom. Godine 1974. Misu je predvo-

dio biskup Pavao Žanić, koji je tada ujedno podijelio i sakrament sv. krizme 110 djece. Godine 1975. Misu je predvodio fra Mićo Pinjuh, a neki su se župljani - nakon dugog niza godina - pojavili u narodnim broćanskim nošnjama.

Na sv. Jakova 1982. bilo je već 20 000 vjernika! Bilo je dovoljno svećenika za ispovijed, a mladi iz župe bili su obučeni u narodne nošnje.

Misa na Križevcu

Brdo Križevac - danas vjerojatno najpoznatije hodočasničko brdo na svijetu, bilo je do 1934. poznato isključivo po onome po čemu je i dobilo izvorno ime: po divljem šipku (zvalo se Šipovac), kršu, drači... Nakon što je župnik fra Bernardin Smoljan početkom 1934. sa župljanima na brdu podigao veliki betonski križ, a prigodom 1900. obljetnice smrti Gospodinove (33. - 1933.), svake se godine na svetkovinu Uzvišenja sv. Križa - a po dopuštenju biskupa fra Alojzija Mišića - na brdu slavila sveta Misa. O tome, međutim nema previše podataka, barem do Drugoga svjetskog rata. Prvi put je u župnom ljetopisu zapisano kako je na Križevcu u rujnu slavljena sveta Misa godine 1969. Na 14. rujna na

Fra Stanko Vasilj i fra Jozo Jolić sa župljanima na Križevcu 1978. godine

brdu se okupilo dosta svijeta, i iz susjednih župa. Vrijeme je bilo oblačno. Pučka Misa 14. rujna 1975. na Križevcu je slavljena po lijepom vremenu. Bilo je mnoštvo svijeta, a došao je i susjedni župnik iz Čitluka fra Gabrijel Mioč. Ljetopisac fra Jozo Jolić, tada međugorski kapelan, zapisao je: „Iz godine u godinu svijeta je sve više na Križevcu, pa naši župljani su duboko uvjereni, da će Križevac u budućnosti biti i postati svetište za cijelo Brotnjo, gdje će se obavljati Put križa.“ Godine 1979. bilo je mnoštvo svijeta iz Međugorja i susjednih župa (oko 4000), ali i brojni svećenici (oko 20) te novaci s Humca i desetak časnih sestara. Propovijedao je fra Zdenko Karačić, duh. pomoćnik s Humca. „Novaci su izveli prigodni recital koji je podsjetio vjernike na njihovu ukorijenjenost u krilo Katoličke crkve, u povijest hrvatskog naroda i u čvrstoću hercegovačkog užarenog krša.(...) Zatim su svi vjernici na kraju misnog slavlja ustali i zapjevali himnu 'Lijepa naša Domovino'. Posebni ugođaj slavlju pružili su ljudi, mladići i djevojke u narodnim nošnjama ovoga kraja.“

Godine 1982. već je na Križevcu bilo nepregledno mnoštvo svijeta, nemoguće za procijeniti. „Među vjernicima i hodočasnica vladao je savršeni red i disciplina. Nikakvih ispada, nikakvih provokacija, nikakvih pritužaba na ovo ili ono! Općinski oci nam nisu dopustili provesti na brdo struju ni za razglas a nekmoli za iluminaciju brda i križa na brdu. To je tihi bojkot i prezir događanja vezanih uz ovu župu.(...) Međutim, Križevac kao test vjere i vjernosti je položen! I to ostaje kao veliki znamen za budućnost, za buduća pokoljenja. Jedan veliki zavjet koji živi među pukom! Koji ne jenjava, štoviše, koji svakim danom biva sve dinamičniji“ (Kronika župe, sv. II). Za sljedeću godinu ljetopisac je, makar to ne bilo uputno, dao procjenu: na Križevcu je u nedjelju 11. rujna 1983. (kada se slavila svetkovina) bilo preko stotinu tisuća ljudi! Propovijedao je dr. fra Ivan Dugandžić. Godine 1984. propovijedao je fra Tomislav Vlašić, a bilo je i mnoštvo koncelebranata. Molilo se na više jezika. Ozvučenje je bilo izvanredno, čulo se sve do u selo. Na proslavi 1985. bilo je preko 50.000 hodočasnika, iako je nezahvalno davati bilo kakve procjene. Propovijedao je fra Slavko Barbarić. Sljedeće (1986.) godine propovijedao je fra Ljudevit Rupčić uz koncelebraciju preko 50 svećenika i čak četvericu biskupa. Brojka vjernika opet procijenjena na preko 100.000. Godine 1987., uobičajeno, rijeka

Na Križevcu (prije 1981. godine)

hodočasnika penje se i silazi satima. Propovijedao fra Ivan Dugandžić. Uz bezbrojno mnoštvo svijeta, sv. Misu 1988. predvodio je dr. fra Bonaventura Duda, franjevac hrvatske provincije. Godine 1989. Misu na Križevcu predvodio je fra Martin Dretvić uz 40 svećenika, u podne Misu u crkvi u koncelebraciji 20 svećenika za one koji se nisu mogli penjati, a na večernjoj Misi, na otvorenom iza crkve bilo je desetak tisuća vjernika. Misu predvodio fra Ivan Dugandžić. U prvoj godini u slobodi, 1990., na Križevcu je bilo do 100.000 vjernika, a sve je iz helikoptera snimala Hrvatska televizija.

Obljetnice ukazanja

Opis veličanstvenih proslava obljetnica Gospinih ukazanja u Međugorju prelazi okvire ovoga rada, pa ću se zaustaviti

samo na prvoj obljetnici koja je proslavljena 24./25. lipnja 1982. Komunistička policija bila je na svakom koraku, a na brdima su bile specijalne postrojbe koje su odmah intervenirale ako bi se tko počeo penjati na brda. Nastao je prometni kolaps, jer je policija blokirala parkirališta te nije dopuštala da se vozi po nekim seoskim cestama. Svi autobusi su zaustavljani, detaljno pretresani, a neki bezrazložno predugo zadržavani. Nekim mještanima su čak zabranjivali da daju vodu hodočasnici! Neka autobusna poduzeća su u zadnji čas otkazala ugovoreni prijevoz putnika. U nekim mjestima popisivani su svi oni koji su hodočastili u Međugorje. Ali ništa od toga nije moglo spriječiti nepregledno mnoštvo hodočasnika: njihova se brojka procjenjuje na preko 100.000!

Hvaljen Isus i Marija!

Poštovani uredniče Glasnika mira!

Javljam vam se ponovo da se zahvalim što mi redovito šalje vaš list i omogućujete da budem u stalnom kontaktu s Međugorjem. Hodočasnici iz mog mjesta nedavno su se vratili iz Međugorja i ponovo donijeli neopisive doživljaje blagoslova i milosti. Sve to od naše Kraljice Mira koja nas okuplja u vašem presvetom mjestu. Nažalost, zbog zdravstvenih razloga ove godine još nisam bila u Međugorju, ali preko interneta i Glasnika mira ipak sam s vama. Molim s vama krunicu, slušam Misu i prelijepu glazbu s Radiopostaje „Mir” Međugorje. Naša draga Majka je saslušala moju molitvu, zato joj neizmjereno zahvaljujem, kao i njezinom sinu Isusu Kristu.

Očekujem treće dijete, dar Božji, jer sam već pomalo u godinama. Dok slušam molitvu iz crkve sv. Jakova, kao da sam u Međugorju. Duša mi se okrijepi, srce mi se toplotom ispuni. Sve je to dar našega Isusa, Svetoga Duha i naše Kraljice Mira, koja nas stalno poziva na obraćenje. Hvala joj na svim darovima i blagoslovima koje nam daje. Molite za mene i moju obitelj. Nadam se da će naša Majka učiniti da ponovo dođem u Međugorje. Želim vam sve najbolje u radu. Neka vas blagoslovi naša Kraljica Mira i neka vas Bog čuva za sve nas!

Marija Gor, Senta, Vojvodina

Zovem se Jelica Jukić. Do sada sam bila tri puta u Međugorju. Svaki put sam doživjela čudesno Božje djelovanje. Prvi put, 1997., za vrijeme penjanja na Brdo ukazanja, kašljala sam krv jer sam bolovala od bronhijalne astme. Došavši u crkvu, osjetila sam da sam ozdravila. Kao da me je fini miris u crkvi pročistio. Isti sam miris kasnije osjećala i izvan crkve, po cijelom Međugorju.

Drugi sam put u Međugorju boravila 14. rujna 2002. Bolovala sam od difuzne spondiloze i spondilartroze kralježnice. Jedva sam se kretala, a bolovi su bili nepodnošljivi. Za vrijeme Mise u crkvi osjećala sam kao da me Isus i Gospa liječe. Kroz kralježnicu sam osjećala nešto hladno, a na lopaticama i ramenima kao da se nešto otapalo. Nakon toga bolovi su nestali i ja sam bila potpuno zdrava. Slikala sam kralježnicu i na snimci nije pronađena artroza. Imala sam problema i s jetrom, nagomilane količine masnog tkiva i ispod lijeve dojke masno tkivo. Sve je to dragi Bog izliječio. Slava i hvala dragom Bogu, Isusu i Mariji.

(Iz opširnijeg pisma)

Jelica Jukić
Zagreb

Snimio Tvrtko Bojčić

Glasnik **MIRA**

Sve o događajima u Međugorju
i odjecima u svijetu i Katoličkoj
Crkvi čitajte u novom
mjesečniku - Glasniku mira.
Čitajte i preporučite drugima

Glasnik mira, mjesečnik
Informativnog centra "Mir"
Međugorje.

Surađujte u Glasniku mira,
pišite nam o svojim iskustvima.
Preplatite se na Glasnik mira.

Godišnja pretplata [12 brojeva]:
30 KM/120 Kn

RADIOPOSTAJA
MIR
MEĐUGORJE

Jajce 87,8 MHz
Mostar 100,0 MHz
Banja Luka 107,8 MHz
Hercegovina 101,5 MHz
Lašvanska dolina 100,0 MHz
Split, Južna Hrvatska 101,5 MHz
Sarajevo i Srednja Bosna 96,1 MHz
Banja Luka, Sjeverna Bosna 106,7 MHz
Sjevero-zapadna Bosna, Jajce 106,7 MHz
Dolina Neretve i Juž. Hercegovina 98,3 MHz
Rama, Konjic, Sjeverna Hercegovina 104,7 MHz
Zagreb, Lika, Karlovac, Bihać, Sj. Hrvatska 107,8 MHz
Sisak, Gradiška, Kutina, Ivaničgrad, Novska 106,7 MHz
Zenica, Žepče, Tuzla, Slavonski Brod, Posavina 100,1 MHz

Satelit: Europa, Bliski istok i Afrika
HOT BIRD 6° istočno

INFORMATIVNI CENTAR "MIR" MEĐUGORJE
RADIOPOSTAJA "MIR" MEĐUGORJE
Tel.: 036/651 100; faks: 036/651 300
E-mail: radio-mir@medjugorje.hr
Uživo na internetu: www.medjugorje.hr

PONEDJELJAK I UTORAK

7.30 h, 13 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h	Sv. Misa
20 - 21 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

SRIJEDA

7.30 h, 13 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h	Sv. Misa
20 - 21 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
22 - 23 h	Euharistijsko klanjanje

ČETVRTAK

7.30 h, 13 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Krunica
	- U došašću, u božićnom vremenu i u vremenu kroz godinu: radosna otajstva i otajstva svjetla
	- U korizmi: otajstva svjetla i žalosna otajstva
	- U uskrsnom vremenu: otajstva svjetla i slavna otajstva
19 h	Sv. Misa, blagoslov predmeta
20 - 21 h	Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h, 13 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
16 h	Križni put uz Križevac
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h	Sv. Misa, blagoslov predmeta
20 - 21 h	Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h, 13 h	Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti po dogovoru
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h	Sv. Misa
20 - 21 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
22 - 23 h	Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

8, 11, 19 h	Sv. Mise na hrvatskom
Ispovijed	Prije podne za vrijeme Mise
Prije podne	Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana	Susreti sa svjedocima
Poslije podne	Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
16 h	Krunica na Brdu ukazanja
18 - 21 h	Večernji molitveni program i ispovijed
18 h	Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h	Sv. Misa
20 - 21 h	Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

9 771840 141000